

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 154

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 40

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 20.— Ἐξάμ. δρ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 30.— > > 15
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὰ περὶ 20 λεπτὰ ἢ λέξις
Διὰ τὰ ποιήματα 50 λεπτὰ ἢ λέξις

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΦΙΛΟΣ

Απεχθάνομαι την παραλυμένη ζωή. Τόσο μάλλον την βόσκω άνογη και άποικονομική, καθ' όσον εινε ως επί το πλείστον έμπορικης χροιάς.

Εκτός δε τούτου, αγαπώ... Αγαπώ τον Πέτρο. Εινε κάπως άσπαστο, αλλά για μένα πολύ ευχάριστο. Ο Πέτρος κι' εγώ περάσαμε μαζί μια ολόκληρη νύχτα στο Ζάπειο, με το φεγγάρι.

Όταν παύω να μ' αγαπά, θα φύγω χωρίς να μού γράψω ούτε δυό λόγια άποχαιρετισμού, γιατί ξέρει ότι εινε άνορθογράφος.

- Γιατί μ' αγαπάς;
-Γιατί ειναι ώμορφος.
-Έχεις για μένα αισθήματα φιλικά;
-Σ' αγαπώ πιο πολύ απ' τον καλύτερό μου φίλο.

Εινε χαριτωμένος. Τέτοιους πελάτες να ελ-χάνει ό βιβλιοπώλη, θα έπρόκοβαν. Δεν αγοράζει άλλα βιβλία από όδηγους και από χάρτες οδοιπορικού.

Κουτός; Όχι! Ένα κουλάρι σάς λέγω... ειναι κουλάρι όλο νύχτι και ευμορφία.
Λοικόν ξενιχτήσαμε σχεδόν στο πάρκο του Ζαπκείου άφου προηγουμένως είχαμε πιη άφθονα κοκτάι και δεν μās έκανε καρδιά να άποχωριστούμε το δεκεμβριανό φεγγάρι.

ΑΝΑΠΟΔΙΕΣ

Εκείνη.—Εινε δικαζιόν.
Εκείνος.—Διάβολε! για σένα πάντα δικαζιόν ξεφυτρώνουν.

Εινε ένα πάμφθινο έπανοφόρι που μπο-ρώ να τώχω μόνο με δυό χιλιάδες φράγκα, για-τι ό εραστής της κυρίας που τό είχε, κατεστρά-φη εις άτυχεις επιχειρήσεις.

- Και θέλεις να έκμεταλλευθής την δυστυ-χίαν των άλλων;
-Μήπως με άφησαν να έκμεταλλευθώ τήν ευτυχίαν των!
-Όχι...
-Όστε;
-Τουλάχιστον αν μου τό ζητούσες.

Εκείνος πληρώνει δυό χιλιάδες φράγκα και πενήντα λεπτά. Τό παιδί έξορχειται.
-Δές το, ειναι ευμορφο.

- Πιθανόν!
-Δοκιμάσε το...
-Όχι.

Ο ΑΓΓΙΚ

ΑΙΓΝΑ ΚΙ' ΑΠΑΡΘΕΝΑ

Τώρα που ζουνε τα χλωμά τάνθη, στολίσου την πιόν όλοποθη ώμορφιά.—την ξυναμμένη μη μοιάση ή άξέχαστη θειά ώμορφιά σου την ώμορροιά της χτές.—την πεθαμένη!...—

Φυσικά, ό άπλοικός φίλος μου δεν βραζε να μου άπαντήση τίποτε άλλο. Καί έπάνελαρε τό αλιόνον ερώτημα:
-Ποιός ό σκοπός όλων αυτών;
Εφοβήθηκα άλλες αναλόγου φιλοσοφικής έκ-τάσεως ερωτήσεις και έκλεισα τό στόμα του τρυφερού φίλου μου μ' ένα φίλημα στά χείλη του που εινε τόσο ωραία, ώστε δεν χρειάζε-ται να μιλούην. Άρχει να φιλούην.

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Θά δώσω μερικώς άκόμη σκέψεις περί του έ-ρωτος και της γυναικίας καρδιάς. Εινε γραμμέ-μένες από την περιφημον Madame de Puysieux και άξίζουν πολύ διά την ελλικρινειάν τον.

Ποτέ ή γυναίκα δεν ειναι τόσοον άξία έκτι-μήσεως όσον όταν φέρεται προς τόν εραστήν της κατά τρόπον ώστε να τόν ξεαναγκάζη να μένη πάντα φίλος της.

Πάντα ή γυναίκα χάνει κάνοντας εραστήν τόν φίλον της, αλλά πολλά έχει να κερδίση κάνοντας φίλον τόν εραστήν της.

Μία γυναίκα του έλαφροκόσμου ύποπτεύεται όλες της άλλες ότι ειναι τό ίδιο.
Καθημερινώς άποροδμεν διά την σταθερό-τητα πολλών δεσμών που ειναι άταίριαστοί μόνη ή συνήθεια ειναι ή άφορημή του πράγ-ματος.

Είμαι πεπεισμένη ότι αι αταξίαι του γυ-ναικείου φύλου προέρχονται άπλώς και μόνον από τόν κίβδηλον χαρακτήρα των άνδρων. Η γυναίκα που ήπατήθη διά πρώτην φοράν δεν θέλει πλέον ν' άπατήθη, και οίχεται άκατά-σχετος προς όλας τās άπολύσεις που της παροουσιάζονται.

Όταν ή γυναίκα δεν όρέσκει πιά, μιαν μόνον άπόφαση έχει να πάρη: να προκαλέση ρήξιν και ν' άπορήγη την πλήξιν ενός έρωτος που ξεσηχά. Η έγκατάλειψη συνεκάνεται κίποιαν περιφρόνησην εις την όποιαν ή γυ-ναίκα ποτέ δεν άρπεί να έκτίθεται. Πρέπει να έγκαταλείπει, αλλά να μη έγκαταλείπεται.

Η πιό αγαπημένη γυναίκα ειν' εκείνη περί της όποιας δεν όμιλει καθόλου ό εραστής της. Μία ερωμένη έγκαταλειμμένη άποβαίνει πάντοτε ή άποκρινε έχθρά του έρωστου που την έγκαταλείπει.

Αν συνήθως μεγάλη τρέλλα εινε να κίνης τόν φρόνιμον, συνηθέστερον μεγάλη φρόνη-σις εινε να κίνης τόν τρελλόν. Πρέπει να έχεις φρόνησην διά τόν έναντιον σου και όλας τις έκδηλώσεις της τρέλλας διά τους άλλους. Τήν συμβουλήν αυτήν κίλιον εινε ν' όκολε-υθείτε πρό πάντων με τας γυναίκας. Θέλουν να τās αγαπούν τρυφερά, αλλά θέλουν έπίσης και να τās διασκεδάσουν, και όποιος κάνει τό ένα χωρίς τό άλλο, δεν κάνει σχεδόν τίποτε.

Όλίγοι άνδρες διεβαριμένοι έκαιδεικνύουν την διαφθοράν των. Αι διεβαριμένα γυναι-κες, απ' εναντίας, για τίποτε δεν κοκινίζουν. Η γυναίκα στους πόθους της κυρίας ύπο-κύπτει, και κατά δεύτερον λόγον εις τόν ερα-στήν της.

Ανδρες, φροντίζετε να διδέτε πάντοτε με-ρικώς άνησυχίας εις τās έρωμένες σας, αναγ-κάζετε τας να καταβάλλουν κίποιαν προσπά-θειαν διά να σάς διατηρήσουν, άφου έμπνεύ-σους εις αυτās τόν φόβον ότι εινε δυνατόν να σάς χάσουν. Μη φανερώσετε όλον τόν έρω-τά σας, αλλά ζητείτε πάντοτε από σήτας πε-ρισσότερον. Η γυναίκα δεν έκτιμά την άξίαν ενός αγαθού παρά μόνον την τιμήν που αν-δυνεύει να τό χάση. Όλιγη τέτοια κομωδία εις τόν έρωτα εινε πάντοτε άπαραίτητος διά την ευτυχίαν δύο εραστών.

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

40 (Συνέχεια εκ του προηγουμένου) 40
—Νόσαστε λοιπόν εδω και σεις, έπρόσθεσε ή Μιμίκα, και... να της ξαναμιλήσεις. Ένω-στείται πως εγώ δεν θα της πώ τίποτα...Σεις μονάχος σας θα τās καταφέρετε, όπως ξέρετε.

Αυτό ήταν τό σχέδιο της «καλωσύνης». Μά ή Μιμίκα δεν έπρόφτασε να τό βάλη 'ς ενέρ-γη. Γιατί την άλλη μέρα, όταν φώναζε την Πελαγία, για να της πη να πάη τό βράδυ να την πάρη από της κυρίας Φραζέλη, ή καμα-ριέρα, με διακουμένη ματία, της έδωσε την έπίσηση, πως ήταν ύποχρεωμένη να φύγη από τό σπίτι.

Μία γυναίκα του έλαφροκόσμου ύποπτεύεται όλες της άλλες ότι ειναι τό ίδιο.
Καθημερινώς άποροδμεν διά την σταθερό-τητα πολλών δεσμών που ειναι άταίριαστοί μόνη ή συνήθεια ειναι ή άφορημή του πράγ-ματος.

Είμαι πεπεισμένη ότι αι αταξίαι του γυ-ναικείου φύλου προέρχονται άπλώς και μόνον από τόν κίβδηλον χαρακτήρα των άνδρων. Η γυναίκα που ήπατήθη διά πρώτην φοράν δεν θέλει πλέον ν' άπατήθη, και οίχεται άκατά-σχετος προς όλας τās άπολύσεις που της παροουσιάζονται.

Όταν ή γυναίκα δεν όρέσκει πιά, μιαν μόνον άπόφαση έχει να πάρη: να προκαλέση ρήξιν και ν' άπορήγη την πλήξιν ενός έρωτος που ξεσηχά. Η έγκατάλειψη συνεκάνεται κίποιαν περιφρόνησην εις την όποιαν ή γυ-ναίκα ποτέ δεν άρπεί να έκτίθεται. Πρέπει να έγκαταλείπει, αλλά να μη έγκαταλείπεται.

Αν συνήθως μεγάλη τρέλλα εινε να κίνης τόν φρόνιμον, συνηθέστερον μεγάλη φρόνη-σις εινε να κίνης τόν τρελλόν. Πρέπει να έχεις φρόνησην διά τόν έναντιον σου και όλας τις έκδηλώσεις της τρέλλας διά τους άλλους. Τήν συμβουλήν αυτήν κίλιον εινε ν' όκολε-υθείτε πρό πάντων με τας γυναίκας. Θέλουν να τās αγαπούν τρυφερά, αλλά θέλουν έπίσης και να τās διασκεδάσουν, και όποιος κάνει τό ένα χωρίς τό άλλο, δεν κάνει σχεδόν τίποτε.

Όλίγοι άνδρες διεβαριμένοι έκαιδεικνύουν την διαφθοράν των. Αι διεβαριμένα γυναι-κες, απ' εναντίας, για τίποτε δεν κοκινίζουν. Η γυναίκα στους πόθους της κυρίας ύπο-κύπτει, και κατά δεύτερον λόγον εις τόν ερα-στήν της.

Ανδρες, φροντίζετε να διδέτε πάντοτε με-ρικώς άνησυχίας εις τās έρωμένες σας, αναγ-κάζετε τας να καταβάλλουν κίποιαν προσπά-θειαν διά να σάς διατηρήσουν, άφου έμπνεύ-σους εις αυτās τόν φόβον ότι εινε δυνατόν να σάς χάσουν. Μη φανερώσετε όλον τόν έρω-τά σας, αλλά ζητείτε πάντοτε από σήτας πε-ρισσότερον. Η γυναίκα δεν έκτιμά την άξίαν ενός αγαθού παρά μόνον την τιμήν που αν-δυνεύει να τό χάση. Όλιγη τέτοια κομωδία εις τόν έρωτα εινε πάντοτε άπαραίτητος διά την ευτυχίαν δύο εραστών.

—Τό κάτω-κάτω, της ειπε, νοικιάζω κι' εγώ μια καμαρούλα στην αυλή και πληρώνω τό νοίκι μου χωριστά. Για τό φαί μου κάλι, σου δίνω κι' εγώ ένα δίδραχμο την ήμέρα και τρώμε όλοι μαζί.

—Α, αν ειν' έτσι, μάλιστα! άπεκρίθησε ή θειά, που είχε πεισθή πιά κατ' άρχήν. Περιέμενε λοιπόν ναδείσασ ή διπλανή μας καμαρούλα κι' έλα.

—Και τί νοίκι έχεις;
—Δεκαπέντε δραχμές τό μήνα πληρώνει ό Άνδριάτης. Μά του φαίνεται ακριβή και γυ-ρούει να την άφήση.

—Όρα! Νά μου μνησής μόλις φύγη.
Κι' ίσα-ίσα έκείνη την ήμέρα, πρωτ-πρωτ, ή θειά μήνους της Πελαγίας προς ό Άνδριά-της άδειασε την κάμαρα. Κι' ή ξεμυαλισμένη τσακίστηκε να φύγη, να τρέξη, μην της την έκιανε κανένας άλλος κι' έχανε την ευκαιρία και την καλή διάθεση της θειάς της.

—Θάρρη; ρώτησε με άγωνία ό κ. Νικολά-κης, μόλις ειπε ή Μιμίκα στής κυρίας Φρα-ζέλη.

—Αυστυχώς!
Κι' ή Μιμίκα του ειπε τό ξαφνικό.
—Και που κάθεται αυτή ή θειά; ρώτησε ό κ. Νικολάκης, που δεν άπελιζόταν τόσο εύκολα.

—Αμυδρως, ή Μιμίκα θυμάταν τόνομα κά-ποιου δρόμου. Είχε άκουστά άκόμη, κατά τόχη, πως τό σπίτι της θειάς, έκεί-πέρα στα Πετρά-λωνα, ήταν αντίκρυ 'ς ένα ταβερνομαγέρικο.

—Τού Δασκαλάκη; μήπως; έκανε ό γέρος.
—Ναι, ναί! άποκρίθηκε ζωηρά ή Μιμίκα.
Ένα τέτοιο όνομα άκουσα. Τό ξέρετε;
—Αμ' εγώ, παιδί μου, ξέρω όλη την Ά-θήνα, άπόζω κι' άνοκατοτά. Θά πάω!
—Θά πάτε να ροήτε την Πελαγία!...

—Μιά χαρά!
—Και τί διά της πήτε;
—Όχι βέβαια πως μ' έστελες εσύ... Έγ-νοια σου, έξρω εγώ...Νά, θα προσποιηθώ πως μ' έρωξε κάλη ή τύχη. Κι' έκείνη, άμα με ιδή, θα καλαβή. Άλήθεια, μιν έξηρς πως λέγε τη θειά της;

—Κυρά-Δημητριάνα.
—Πολύ καλά. Θά πάω!
Κι' ύστερ' από δυό-τρεις ήμέρες, ένα πρωτ κατά τις έντεκα, ό κ. Νικολάκης βρέθηκε στα Πετράλωνα.

Τό ταβερνομαγέρικο του Δασκαλάκη ήταν φημισμένο σε μεγάλη άκτίνα με την έκτακτη ρεσιτίνα του και τό ψητό του γουριολούλου. Μά και τάλ-α φαγά και μεζελίκια τάκανε θαυ-μάσια ό μάγερσος, ένας κοντόχρονος Σιρνός που έζησε και στην Πόλη. Τό ταβερνομαγέ-ρικο του Δασκαλάκη, έκτός από την τακτική λαϊκή πελατεία του, είχε και μία έκτακτη, ά-ριστοκρατική να ποίμε, που ξεκινούσε από τό πέρας για να συναντηθή στο Πετράλωνα. Η-ταν δυό-τρία καρές καλοφαγάδων, και σε μία απ' αυτās άνηκε κι' ό κ. Νικολάκης. Γι' αυτό έγνώριζε από κοντά και τόν Δασκαλάκη, και τόν Σιρνώ μάγερσος, και τόν μικρό Μίρτο, τό ύποχρεωτικώτατο γκαρσόνι. Ένωστείται, πως ό φίλος της Μιμίκας, σε γνωστός πολιτευόμε-νος και παρλιής, είχε τις μεγαλύτερες τιμές και περιπούσεις έκεί-μέσα. Και μόλις φάνηκε, τό πρωτ έκείνο, τσακίστηκαν όλοι να τόν τρι-γυρίσουν, κρημαρμένοι από 'τα χείλη του κι' όλοπροθύμιοι στις προσταγές του.

—Είμαι από περίπατο, τούς ειπε, και θα καθίσω λιγάκι εδω-δα, να ξεκουρασθώ. Ένα μεζεδάκι, δ,τι θέλη ό μάγερσος, κι' ένα κρασί.

Ξ ΑΙΤΙΑΣ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Ό Ταλλευράνδος έλεγε: Μη γράφετε ποτέ. Έγώ προσθέτω: Μη τηλεφωνήσετε ποτέ!
Και αν μου ζητήσετε εξήγησεις, περί σ' εί-μαι βέβαιος διότι σάς ξέρω πολύ περιέργους, θα σάς αναφέρω τό πρόσφατον πάθημα ενός ταλαιπωρου συζύγου.

Πρό ήμερών ή γυναίκα του, όχι πολύ εύ-μορφη κι' έπομένως πολύ κακιά, έζήτησε στο τηλεφώνον τόν αριθμόν του τηλεφώνου που είχε στο γκαρεϊον του ό σύζυγος της. Η τη-λεφωνήτρια του κέντρου, πρόθυμος μόνον ό-ταν πρόκεινται να κινή χιλιάστρες, την έθεσαν εις έκικονοινίαν με τόν ζητηθέντα αριθμόν. Και τότε ή κυρία ήκουσε την φωνήν του συ-ζύγου της, ή όποια περιέργως είχε προσλάβει ένα τόνον μελιτοτάλακτον, πράγμα που σπαν-ίως συνέβαινε όταν άπετεινετο προς αυτήν. Δεν έπρόφτασε ν' άνοήξη τό στόμα της, όταν ήκουσε και μιαν άλλην φωνούλαν, λεπτήν, με-λωδικήν, εις την όποιαν άνεγνώρισε την φωνήν μιας φίλης της, πολύ νόστιμης.

Η φωνή της φίλης της έλεγε:
—Πρόσθεσε, αγαπημένε μου, τη γυναικάσου, γιατί, μ' όσο κι' αν της κάνω την άφοσιωμένη φίλη, μās ύποκατέεται και μās έπιτηρεί. Που έκρυμπε τό γράμμα που σου έστειλα χτές;
Η φωνή του συζύγου της άπαντούσε:
—Μην άνησυχής, αγαπημένη μου, τό έ-κρυψα στην άπό μέσα τσέπη του παλτού μου.

—Δεν ύπάρχει κίνδυνος να ψάξη και να τό βρη;
—Κανείς. Μόνον στα σακκάκια μου συνη-θίζε να ψάχνη. Έκτός δε τούτου έφρόντισα κι' έκρυψα τό παλτό μου στη ντουλάκα, έκειδή σήμερα εινε λιπαδιά και δεν τό πήρα μαζί μου.

—Α, καλή. Πρόσθετέ την όμως...
—Ένοια σου και ξέρω γω να την άποκοι-μίζω καλά.
—Λοικόν, τό βράδυ όπως είπαμε. Μετά τό φαγητό...
—Ναι, θα έλθω χωρίς άλλο.

—Όρβουρά, μιμητικά μου.
—Καί τρέιν... τρέιν... Κέντρον... διακό-ψατε, παρακαλώ.
Η συζύγος δεν έβγαλε άγνα. Έκρέμασε κάλι τό άκουστικό. Έπήγε κατ' ευθείαν στη ντου-λάκα, έστρεψε τό γράμμα στην τσέπη του παλ-τού και τό διάβασε. Έμαθε απ' αυτό ότι ό σύζυγος της την ήπατα με την φίλην της από πολλόν καιρό και ότι συντηρόταν τακτικά, άλ-λοτε άπόγευμα και άλλοτε νύχτα.

Μετά μιαν ώρα ενόρισκε τό σπίτι των γονέων του συζύγου της φίλης της. Και τότε άνοσέτησε διά ζωής και διά χειρονομιών τό σενάριο του τηλεφώνου. Κατόπι τους εδιά-βασε και τό γράμμα.

Και κίποιαν έφυγε και έπήγε κατ' ευθείαν εις τό σπίτι της μητέρας της, όπου και έγκα-θιδούθη. Ό σύζυγος της φίλης της τό έμαθε από τους γονείς της. Η φίλη της τό έμαθε τόν συζύγον της με την συνοδείαν γερού έξολοκπή-ματος. Ό σύζυγος—ό δικός της—τό έμαθε από την φίλην της-ερωμένην του.

Και ήδη δύο διαζύγια έκίλεινται.
Όλα δε αυτά τά τραγικά πράγματα, συνε-πεία ενός μοθητρού λάθους της τηλεφωνη-τρίας.
Στόν θεόν που πιστεύετε! δεν θα ήθε προτι-μώτερον να λείπη αυτή ή δαιμονομένη έφεύ-ρεσις του τηλεφώνου; Άχ, εύλογημένη Έντα-σών, να ήξευρες πόσον κόσμον έχεις κατα-στρέψει...
Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ». Περιεχόμενα έξυψα, μοντέρνα, σίκ. άλατι-μένα, μία δροσερώτατη νομματοερέτικη νου-βέλα, ζωντανά ανακαρτοσασ της ζωής του Παρισίου, έκλεκτά διηγήματα έξων συγγα-φέων, εύθυμογαργήματα, καζαμάς, γελοιο-γραφία, 128 σελίδες, καλό χαρτί, χρωματιστό έξώφωλλο. Δραχμές 3.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ

Θά εινε έτοιμον την τελευταίαν εβδομάδα του Δεκεμβρίου.
Αγοραστai προεγγράφονται εις τά γρα-φεία μας.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΛΥΚΟΙ

Στο βάθος του δάσους άκουστήκαν οβριόλια...

Κιόνιζε αδιάκοπα τα δύο περασμένα μερόνυχτα. Το χιόνι ήταν ως το γόνα. Τότε ε' άρχισμα βασιανίζονται από την σείνα. Και στήν άπόγνοσί τους, άλληλοσπαράζοντα. Ξίνοι ε' νόμος της άυτοσυντηρήσεως...

Τα οβριόλιαμα έξακολουθούσαν... Ήταν οι λύκοι! Ζούσαν κοπάδια, στα δάση και στις σπηλιές, από τριάντα-σαράντα το κάθε κοπάδι, που το κυβερνούσε από ένας γαρολύκος, ο πεύδ δυνατός και ο πεύδ άφρόμιτος. Αυτός ε' ήναι ο β' κουλιός τους, αυτός τους όδηγεί στην έφοραγή, όταν κεινούν. Σουρούσιονε. Οι λύκοι πεινούσαν. Μερόνυχτα δλόκληρα δέν μεύόρεσαν νάβγουν άπ' τη σπηλιά των. Και δέν έπηχε λόγος! Τ' άλλα τα ζώα, σάν κι' αέτους, ήταν κλεισμένα στις φωλιές των. Άλλά μπορούσαν να συναντήσουν άνθρωπος, να όρημισούν στίς μάντρες. Τ' έκανε ο βασιλιάς τον; Άκραντούσε; Γιατί ήταν τότε βασιλιάς; Έπερε να τον κεισπαράδουν τον τύραννο. Οι λύκοι ήταν άνασταταίμενοι στη σπηλιά, μύριζε άνατοσία.

Στήν άρχή έφεραν βόλετες γύρω τον άπό μακρού, όστερα πήγαν κοντά τους. Όλοι περιμέναν την κατάλληλη στιγμή, να ριχτούν πάνω του να τον κορμαλιάσουν. Ο γέρω βασιλιάς τάγοισε: Άλλά κίμώθηκε δέν δέννοισε κί κίμην τον άσπύρο δέν ήταν πειά κειρός, γιατί θά ε'ίχε να κίμην με σαράντα έχθρούς. Τότε, αυτός, ε' παλιός άγωνιστής, δολιεύθηκε με τους δίκους του όπως άλλότε ε'ίχε δολιεύθη με τους άνθρώπους.

Με το κεφάλι ψηλά, τράβηξε προς την πόρτα, δειχόνοντας τα δόντια σ' έναν άπό τους λύκους που βρέθηκε έμπρός του και κοιτώντας τον με μάτια λαμπερά. Έκανε δηλαδή κανονική έποχώρησι. Βρέθηκε έτσι έξω άπ' τη σπηλιά.

Το κοπάδι έδίστασε για λίγες στιγμές, και έκείνιζε ή στιγμή δέν έδουσαν. Ός τόσο πέντε-έξη λύκοι ο' πειό το' λημφοί, τον παρηκολούθησαν. Ήταν ή πρώτη εκδήλωση της άνατοσίας. Μάχη, αίματηρά έπρόκειτο να συναφθή. Χωρίς να φύγη τρέχοντας, ο κνηγήμενος έφρόντιζε μ' όλα ταύτα να βριόσκται κίάντα σε κάποια άποστοσι. Ταμπούριονος ποτε πίσω από το ένα δέντρο, ποτε πίσω από το άλλο, έφθασε έτσι στην άκρη του δάσους.

Το κοπάδι πάντα τον κειτεδίσωκε. Ήταν τώρα στο έλεος των έχθρών του. Ούτε χαμόκλαδα κειά, ούτε δένδρα, ούτε βράχοι για να τον προσφιλάδουν. Δέν μπορούσε κειά να ξαναγυρίσει στο δάσος, οι έχθροί του θά του σφαλίονταν το δρόμο. Τότε τώβαλε στο τρέξιμο, και πίσω του τρέχαν κνηγώνοντας τον ο' άλλοι λύκοι, όλοι τους βουτηγμένοι μες το χιόνι. Οι έξη δέν κοινοτύγανον και δύο άπ' αυτούς έόμωσαν πειό πολύ τον γέρω βασιλιά κειτρέχε έμπρός με μεγάλα κρηδύματα. Ά ε' φεγγε, ο γέρω βασιλιάς δέν τώκανε για ν' άποφύγη την μάχη, αλλά ήθελε να κολημήη τους έξη θηριώδεις και άποκρυσιστικούς δίκους του άπό έναν-έναν χωριστά, όχι όλους μαζί που θά τον κεισπαράζαν. Και έτσι έτρεχε μ' όλη τη δύνάμη του στραβοκοιτώντας έκείνον που τον ε'ίχε ομιάσει πειό πολύ.

Έξαφνα και οι δύο τους έγενναν άφαντοι από τα μάτια των άλλων που ήρχοντο πίσω. Στή μέση του κάμπου οι δύο αντίπαλοι έφθασαν σ' έναν κρημό τρία μέτρα ψηλό. Κοιτώντας πίσω, ο γέρω-λύκος δέν πρόσεξε και κουλίστηκε κάτω. Ο δεύτερος, με τη φόρα που ε'ίχε κειμηνί, δέν μεύορεσε να κρητηθή και έπεσε και αυτός. Ο γέρω βασιλιάς, που ε'ίχε τώρα σηκωθεί άπό χάμο, όρμησε στον έχθρό του και τον σπαράξε το λαιμό με τα σουβλερά του δόντια. Το κάτασπορο χιόνι βάρηκε από αίμα και ο κνηγήμενος έκλειόθηκε νεκρός.

Οι άλλοι ε'ίχαν σταματήση στην άκρη του κρημνού. Άφρισμένοι άπό λύσσα ζήποσαν γάυρον δρόμο να περάσουν, όσο που βρήκαν έναν κητήφορο, κατέβηκαν και άρχισήσαν κίλι το άγριο κνηγίμμη. Ο γέρω λύκος κέρδισε δρόμο, αλλά δέν μπορούσε να κρηγήη τον χιόνι. Από τους πέντε λύκους που τον κνηγούσαν τώρα, ο ένας τον κοινοτύγωσε. Τότε ο γέρω λύκος έστρεψε, όρμησε έπάνω του, τον κίλισε κατά γής και του σπαράξε τα πλευρά.

Οι άλλοι αίμωσαν. Ξαναρχισε το άγριο κνηγίμμη. Βριόσκοντο τώρα κοντά στις στάνες, στον τόπο δηλαδή που ήταν συνήθος ο σκοπός των έκστρατειών των, και όπου ε'ίχαν άρκπάη πρόβατα, κατ' όλη την έπίβλεψη των σκίλων και των ανθρώπων. Ο ίδιος ε'ίχε άρκπά-

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΛΟΓΙΑ ΚΑΜΕΝΑ

Όταν άκούσι τη νύχτα ένα παρσίονο, παρσίονο που βγαίνει από καιρό, να φτάγη ως στο κλειστό σου το παράθυρο...

Όταν άκούσι τη νύχτα ένα παρσίονο, παρσίονο που βγαίνει από καιρό, να φτάγη ως στο κλειστό σου το παράθυρο χιμμένο σε τραγουδι ήλιβερό, με τών ματιών τ' όφθς, που τις άχτίδες του μες στην ψυχή σου άκονα κρατείσι, το μαυρισμένο δρόμο έβγα και φώτισε...

Το λουλούδι κούχιζε βάλει στο νερό, άκουσέ με, το καλό σου δέν γυρεύει! Πέταξέ το από το σπεί σου, κυρά, ε'ίνα μάγικας—τη ζωή μου να χαρδ!— και σε κίλαβι!...

Ένας άπό τους λύκους όρμησε στο άρνάκι. Άκούστηκε ένας πρώτος μεταλλικός, μιά σαγίδα ξανακίλεισε στο σοκάρι του λύκου που σφύλιαξε από τόν πόνο. Τό άρνάκι ήταν δόλωμα! Κάποιος τσοάνος τώβαλε έκει για πείση τ' άγρίμμη που τον δεκάτηνα τα πρόβατα, και ο λύκος έπεσε θύμα. Οι άλλοι έφυγαν, και ο γέρω λύκος έξακολουθούσε την τακτική του να ζητεί να έξομολογήθι από έναν-έναν τους δίκους τους.

Σταμάτησε μπροστά σ' ένα άνήφορο να πάρη άνάσα και άπεράσιον να περιμένη έκει τον αντίπαλο που έρχόταν έμπρός από τους άλλους. Κουλίστηκαν χάμο κοντάρι, σπαράξαν ο ένας τον άλλον με τα δόντια, όσο που ένας, αίματοκυλισμένος, έπεσε ψυχοραγώντας. Ο γέρω-βασιλιάς έμεινε κίλι νικητής!

Τώρα, περήφανος για τη δύνάμη του, τρομακτικός από τόν θημό, περιμένε τους δύο μόνους δίκους που άπόμειναν. Έκείνοι σιμώνοντας, ε'ίδαν τόν γέρο άρχηγό που έστεκε με το κεφάλι ψηλά, τα δόντια έξοσκεπα, έτοιμος για μάχη. Ε'ίδαν και τόν σύντροφό τους αίματοκυλισμένο. Τότε, πανικόβλητοι, έφυγαν στόν κάμπο.

Δέν τους κνηγίησε. Ήσαν και κουρασμένοι κι' έτσι τους άφησε να πάνε στη σπηλιά ν' άναγγείλουν την ήττα των. Γιατί ο γέρω-βασιλιάς σκόπευε να ξαναγυρίση στα λημέρια του. Τους ε'ίδε κειτρέχοντα και τράβηξε με βήμα άργό προς τις στάνες.

Μ' όλη την νίκη του, ένας άλλος φρόβος τώρα τόν έκυριε, μήπως ψοφήση από την σείνα, γιατί κεινούσε φριχτά.

Ο γυριμός στη σπηλιά. Θά ήσαν ο θάνατος από πείνα. Άφορα, τράβηξε έμπρός, σίμωσε στις στάνες. Χιόνιζε αδιάκοπα. Ε'ίχε νυχτώση. Τό μαλλί του τόν έπροφύλατε από το τσουχτερό κρύο.

Σίμωσε στις άγορκιές και ήρχισε να τριγγυρίζει στα σπείτα και στις μάντρες. Άλλού όλα ήταν κατάλειστα, άλλοι τα πράγματα του έφαινοντο ύποπτα. Τέλος σταμάτησε στην πόρτα μιάς μάνδρας, που ήταν καλά άμπαρωμένη, άλλ' έλασκε λίγο από κάτω, όσο που άκούσι με περιόση μέσα τα πόδια του. Ε'ίχε τ' όσείδιό του, ο γέρω άρχηγός.

Άνεκάλμησε το εύλόγονο μέρος της μάνδρας που ε'ίχε μέσα πρόβατα. Η πόρτα δέν ε'ίχε κειτώφλι, κάτω ε'ίνε μόνο χόμο. Μυρίστηκε κίλι, πήγε δεξιά, άριστερά, όλα ήταν ε'ίνοι-κά. Άρχισε τη δουλειά.

Πέρεσε τα δύο μπροστινά του πόδια κάτω από την πόρτα και άρχισε να σκάφτη το χόμο με τα νύχια του, όσο που άνοιξε μιά τρύπα άρκετά μεγάλη όστε να μπει ή μεροπή σκυφτός. Μέσα τα πρόβατα έβέλειζαν ήθόδανθησαν τόν κίνδυνο.

Πίλι κεισπαράσε τριγγυρο, ξαναήρθε και πέρασε κάτω από την πόρτα. Τα πρόβατα ε'ίχαν άνασταταίμμη. Άρκαξε ένα πρόβατο, τώπνιξε, βρήκε κίλι έξω σικτός, έστερέωσε το πρόβατο στη σαγίνα του και έφνευε τρέχοντας. Στήν άγορκιά άνοιξαν ή πόρτες, άναψαν τα φώτα και άντήχησαν τη γαυγίσια των σκύλων.

Έτρεχε κρατώντας πάντα το πρόβατο στο στόμα, και σταμάτησε μόνο ύστερα από δύο όφες τρέξιμο, μέσα σ' ένα κρημό και έζημο δάσος. Έκει κίθησε μ' όλη του την ήσυχία, έγλυψε το αίμα του θήματός του, έφαγε τα σπλάχνα του, το κρέας του. Άεφείσισε κατά τα μεσάνυχτα να ξαναγυρίση στη σπηλιά του (τη χαρηνή δέν μπορούσε να φύγη γιατί ύπάρχοντο τότε άνθρώποι στόν κάμπο), αλλά άλλα τόσο καλά ήσαν έκει ταμποροσμένοι, όστε άπεράσιον να μείνη έκει και δλόκληρη την ήμέρα και να φύγη την έρχομένη νύχτα, άφου μάλιστα του έξαφάλιζε όως τότε άφθνη τροφήν το μισό κομμάτι του προβάτου που ε'ίχε

ΛΟΓΙΑ ΚΑΜΕΝΑ

Όταν άκούσι τη νύχτα ένα παρσίονο, παρσίονο που βγαίνει από καιρό, να φτάγη ως στο κλειστό σου το παράθυρο...

Όταν άκούσι τη νύχτα ένα παρσίονο, παρσίονο που βγαίνει από καιρό, να φτάγη ως στο κλειστό σου το παράθυρο χιμμένο σε τραγουδι ήλιβερό, με τών ματιών τ' όφθς, που τις άχτίδες του μες στην ψυχή σου άκονα κρατείσι, το μαυρισμένο δρόμο έβγα και φώτισε...

Το λουλούδι κούχιζε βάλει στο νερό, άκουσέ με, το καλό σου δέν γυρεύει! Πέταξέ το από το σπεί σου, κυρά, ε'ίνα μάγικας—τη ζωή μου να χαρδ!— και σε κίλαβι!...

Ένας άπό τους λύκους όρμησε στο άρνάκι. Άκούστηκε ένας πρώτος μεταλλικός, μιά σαγίδα ξανακίλεισε στο σοκάρι του λύκου που σφύλιαξε από τόν πόνο. Τό άρνάκι ήταν δόλωμα! Κάποιος τσοάνος τώβαλε έκει για πείση τ' άγρίμμη που τον δεκάτηνα τα πρόβατα, και ο λύκος έπεσε θύμα. Οι άλλοι έφυγαν, και ο γέρω λύκος έξακολουθούσε την τακτική του να ζητεί να έξομολογήθι από έναν-έναν τους δίκους τους.

Σταμάτησε μπροστά σ' ένα άνήφορο να πάρη άνάσα και άπεράσιον να περιμένη έκει τον αντίπαλο που έρχόταν έμπρός από τους άλλους. Κουλίστηκαν χάμο κοντάρι, σπαράξαν ο ένας τον άλλον με τα δόντια, όσο που ένας, αίματοκυλισμένος, έπεσε ψυχοραγώντας. Ο γέρω-βασιλιάς έμεινε κίλι νικητής!

Τώρα, περήφανος για τη δύνάμη του, τρομακτικός από τόν θημό, περιμένε τους δύο μόνους δίκους που άπόμειναν. Έκείνοι σιμώνοντας, ε'ίδαν τόν γέρο άρχηγό που έστεκε με το κεφάλι ψηλά, τα δόντια έξοσκεπα, έτοιμος για μάχη. Ε'ίδαν και τόν σύντροφό τους αίματοκυλισμένο. Τότε, πανικόβλητοι, έφυγαν στόν κάμπο.

Δέν τους κνηγίησε. Ήσαν και κουρασμένοι κι' έτσι τους άφησε να πάνε στη σπηλιά ν' άναγγείλουν την ήττα των. Γιατί ο γέρω-βασιλιάς σκόπευε να ξαναγυρίση στα λημέρια του. Τους ε'ίδε κειτρέχοντα και τράβηξε με βήμα άργό προς τις στάνες.

Μ' όλη την νίκη του, ένας άλλος φρόβος τώρα τόν έκυριε, μήπως ψοφήση από την σείνα, γιατί κεινούσε φριχτά.

Ο γυριμός στη σπηλιά. Θά ήσαν ο θάνατος από πείνα. Άφορα, τράβηξε έμπρός, σίμωσε στις στάνες. Χιόνιζε αδιάκοπα. Ε'ίχε νυχτώση. Τό μαλλί του τόν έπροφύλατε από το τσουχτερό κρύο.

Σίμωσε στις άγορκιές και ήρχισε να τριγγυρίζει στα σπείτα και στις μάντρες. Άλλού όλα ήταν κατάλειστα, άλλοι τα πράγματα του έφαινοντο ύποπτα. Τέλος σταμάτησε στην πόρτα μιάς μάνδρας, που ήταν καλά άμπαρωμένη, άλλ' έλασκε λίγο από κάτω, όσο που άκούσι με περιόση μέσα τα πόδια του. Ε'ίχε τ' όσείδιό του, ο γέρω άρχηγός.

Άνεκάλμησε το εύλόγονο μέρος της μάνδρας που ε'ίχε μέσα πρόβατα. Η πόρτα δέν ε'ίχε κειτώφλι, κάτω ε'ίνε μόνο χόμο. Μυρίστηκε κίλι, πήγε δεξιά, άριστερά, όλα ήταν ε'ίνοι-κά. Άρχισε τη δουλειά.

Πέρεσε τα δύο μπροστινά του πόδια κάτω από την πόρτα και άρχισε να σκάφτη το χόμο με τα νύχια του, όσο που άνοιξε μιά τρύπα άρκετά μεγάλη όστε να μπει ή μεροπή σκυφτός. Μέσα τα πρόβατα έβέλειζαν ήθόδανθησαν τόν κίνδυνο.

Πίλι κεισπαράσε τριγγυρο, ξαναήρθε και πέρασε κάτω από την πόρτα. Τα πρόβατα ε'ίχαν άνασταταίμμη. Άρκαξε ένα πρόβατο, τώπνιξε, βρήκε κίλι έξω σικτός, έστερέωσε το πρόβατο στη σαγίνα του και έφνευε τρέχοντας. Στήν άγορκιά άνοιξαν ή πόρτες, άναψαν τα φώτα και άντήχησαν τη γαυγίσια των σκύλων.

Έτρεχε κρατώντας πάντα το πρόβατο στο στόμα, και σταμάτησε μόνο ύστερα από δύο όφες τρέξιμο, μέσα σ' ένα κρημό και έζημο δάσος. Έκει κίθησε μ' όλη του την ήσυχία, έγλυψε το αίμα του θήματός του, έφαγε τα σπλάχνα του, το κρέας του. Άεφείσισε κατά τα μεσάνυχτα να ξαναγυρίση στη σπηλιά του (τη χαρηνή δέν μπορούσε να φύγη γιατί ύπάρχοντο τότε άνθρώποι στόν κάμπο), αλλά άλλα τόσο καλά ήσαν έκει ταμποροσμένοι, όστε άπεράσιον να μείνη έκει και δλόκληρη την ήμέρα και να φύγη την έρχομένη νύχτα, άφου μάλιστα του έξαφάλιζε όως τότε άφθνη τροφήν το μισό κομμάτι του προβάτου που ε'ίχε

Κατά το βράδυ έφαγε τ' άπομεινάρια του προβάτου, έπειτα τράβηξε για τη σπηλιά του. Όταν έφθασε έκει, οι λύκοι έτοιμάζοντο να πλαγιάσουν. Πολλοί βογκούσαν από την πείνα. Μπήκε με το κεφάλι ψηλά, με τόλμη. Ο ένας άπό τους δύο τελευταίους έχθρούς του που τώπνιζαν, έστεκε κοντά στην είσοδο της σπηλιάς. Θέλησε να κρηφθή, αλλά δέν πρόσφασε. Ο γέρω λύκος όρμησε έπάνω του, τόν άρκπαξε από την λαιμό, τόν κίλισε χάμο, τούκοψε τη μεγάλη φλέβα του λαιμού.

Έορξζε μιά ματιά δλόγρια στη σπηλιά. Οι άλλοι λύκοι πλάγιαζαν κουλουρισμένοι για να του δείξουν ύποκαγη. Δύο-τρεις, οι πειό δυνατοί, στα τελευταία ύπεχώρησαν και άσπύ. Τότε ο γέρω άρχηγός έκανε τόν γύρο της σπηλιάς, σ' ένα έπιθεωρούσε τους ύποκούς του. Πήγε στη θεία που ε'ίχε πάντα δική του μιά προσέοχη έπάνω σ' ένα είδος βράχο βαθουλού, και από κει ψηλά κίταξε περήφανα όλη την άγέλη, σάν από τόν θρόνο του, πάντα δυνατός, πάντα βασιλιάς.

Έορξζε μιά ματιά δλόγρια στη σπηλιά. Οι άλλοι λύκοι πλάγιαζαν κουλουρισμένοι για να του δείξουν ύποκαγη. Δύο-τρεις, οι πειό δυνατοί, στα τελευταία ύπεχώρησαν και άσπύ. Τότε ο γέρω άρχηγός έκανε τόν γύρο της σπηλιάς, σ' ένα έπιθεωρούσε τους ύποκούς του. Πήγε στη θεία που ε'ίχε πάντα δική του μιά προσέοχη έπάνω σ' ένα είδος βράχο βαθουλού, και από κει ψηλά κίταξε περήφανα όλη την άγέλη, σάν από τόν θρόνο του, πάντα δυνατός, πάντα βασιλιάς.

Έορξζε μιά ματιά δλόγρια στη σπηλιά. Οι άλλοι λύκοι πλάγιαζαν κουλουρισμένοι για να του δείξουν ύποκαγη. Δύο-τρεις, οι πειό δυνατοί, στα τελευταία ύπεχώρησαν και άσπύ. Τότε ο γέρω άρχηγός έκανε τόν γύρο της σπηλιάς, σ' ένα έπιθεωρούσε τους ύποκούς του. Πήγε στη θεία που ε'ίχε πάντα δική του μιά προσέοχη έπάνω σ' ένα είδος βράχο βαθουλού, και από κει ψηλά κίταξε περήφανα όλη την άγέλη, σάν από τόν θρόνο του, πάντα δυνατός, πάντα βασιλιάς.

ΤΟ ΣΠΑΝΙΟ ΠΟΥΛΙ

Ποιό είναι το σπανιότερο πράγμα που μπορούσι να συναντήσεσι σ' αυτόν τόν κόσμο; Θά σάς τό ε'ίπω για να ξερέτε:

—Ένας φίλοςελικρινής. —Μία ύπερηστέρα χωρίς ε'ξάδελφο. —Ένας ήθοποιός με τριόφρον. —Μία γυναικία που να ξερεσι να σπαίνεσι. —Ένας σοφός. —Ένας ποιητής που να μίν έχει κειοίθηστην μεγαλοφία του. —Ένας άνδρος ευτυχής. —Ένας κνηγός που να μίν κνηγισιολογεί. —Γυναικία χωρίς νεύρα. —Ένας που ε'ίγ' εύχαριστήμενος από την τύχη του.

—Ο διάβολος. Πάντα τόν άναφέρουν, αλλά ποτέ δέν τόν συναντούν. —Ένας σίζνος που να μίν έβαλε ποτέ στο γού του ν' άπατήση την γυναίκα που να είναι ταυτοχρόνως όμορφη, καλόκαρη και πνευματώδης. —Έκείνος που σκέπτεται για τους άλλους άλλους άπό τού σκεφθή για τόν εαυτό του. —Γυναικία που να φυλλάττει το μυστικό.

Σεις όδες, χαριτωμένες άναγνώστριες, έχετε θέλητρον, άφου διαβάζετε την 'Σφαιρα'. Άλλά τί είναι το θέλητρον; Κατά την δική μου γνώμη, είναι: —Τό ράδιο της ψυχής. —Τό άρωμα της καλλονής. —Τό άσπύρο των καρδιών. —Η μόνη έξουσία που μιάς άρθεσι να την ύπομεινεν. —Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

—Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

—Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

—Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

—Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

—Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

—Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

—Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

—Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

—Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

—Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

—Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

—Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

—Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

—Ένας μαγνήτης που κάνει να σ' άγαπούν. —Κράμα χάριτος και τάκτ. —Η άναγνεία της καλλονής της ψυχής. —Μία άχτίδα που είναι άρωμα. —Τό χαμόγελο της καρδιάς. —Τό ρυθμό της κλωστής. —Ένα δόρον κουλτιμότερο και διαρκέστερο από την όμορφία.

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ

Ήσθηθινόπορον, που σκορπίζει στις καρδιές την μελαγχολία... Έκείνο το άπομεινέρο, περσι τα τέλη Σεπτεμβριού, ο Φαίδων περιεδιάβαζε με νευροδίνον πευροτόν δρόμο των Αθηνών, μετρώοντας τα λεπτά της ώρας. Έκείνη την στιγμή τ' άμάξι του πα έρα του θά ε'ίχε φθάσει, βέβαια, εις την βίλλαν της Καλλιθέας. Θά ε'ίχαν ε'ισαχθή, βέβαια, παρα τ' κ. και τ' κ. Μυράδου, και, κ' όποιον των τυπικών φιλοφρονήσεων, θά ε'ίχε ζητήσει, βέβαια, διά λογαριασμόν του γιου του, την χειρα της δίδος Κλέλιας Μυράδου.

Ο Φαίδων έπήρε τους δρόμους χωρίς να ξεύρη που πηγαίνει. Βαδίζει αδιάκοπα, βυθισμένος εις την όμβρη του. Ήθελε κάποιον να καθίσει, αλλά οι παλμοί της καρδιάς του ε'ίνε τόσο γοργοί, όστε πρόκει να βαδισή, να κειτευνάση διά τής κίνησεως την ύπερέντασιν των δυνάμειών του, ύπερέντασιν ή όποία όφείλεται εις τόν πάθον, εις την άνυπόμονον προσδοκίαν μιάς άνυπομνησίας. Άνακαριστά διά της φαντασίας του την νέαν ζωήν, πού θ' άρχισεί, όταν στεφανωθή την Κλέλιαν, τόν άρκάτεται που θά βγαίνει να τόν ύποδεχθή όταν θά έπιστρέφει εις τό σπίτι. Φαντάζεται την χαράν του το βράδι που θά γέγηρ στην άγκαλιά της. Οι φρονίκοι αυτοί σσοχασμοί πλημμυρίζουν με φώς την ψυχήν του.

Η αλήθεια ε'ίνε ότι δέν συλλογίζεται καθόλου άν ή Κλέλια θά γίγη καλή νοικοκυρά και άπομνησμένη σύντροφος του βίου του. Όσάκις μεχρι τοδε ε'ιστάθη κοντά της τού ήρκει να θαυμάζη την δροσίαν του προσώπου της, την όρασαν ματιά της, τού άντιορόλο χαμόγελο της και έσυλλογίζετο: «Θ' άρση τάχα στους φίλους μου; Θά με φθονοίν για τη γυναίκα μου;»

Έξαφνα ο νους μου επέταξε στόν κ. Μυράδον, τόν ε'ίδε με την φαντασίαν του σοβαρόν και μετρημένο όπως ήτο, με τα βαθουλά του μάτια, με την καγερή του ματιά, και έροίγησε. Τόσες φορές τόν ε'ίχε άκούσι τόν κειάρα της Κλέλιας να λέγη ότι μόνον όσοι εργάζονται ε'ίνε άξιοι έκτιμήσεως, και έσκέφθη: «Και άν ο πατέρας της άρνηθή, τί θά κάμο;»

Για πρώτη φοράν τού ήλθεν αυτός ο στοχασμός, πού, έξαφνα, τού έφερε βάρος στην καρδιά. Ή άπαρηγή την Κλέλια; Και μόνη ή ιδέα ότι ήτο δυνατός να την γάση, τόν έκανε να νομίση ότι χάνεται για αυτόν όλος ο κόσμος. Έκείνη ήτο γι' αυτόν το φώς, το θάλκος, το άρωμα, ή μουσική, το πάν.

Προσελάθησε να καθισχάση τόν εαυτόν του με την σκέψη ότι οι γονεσι του τού έξαφάλλισον ε'ισόδημα δεκαπέντε χιλιάδες το έτος. Ο κ. Μυράδου, σάν άνδρος κεραικός, θά το έλάμβανε, βέβαια, αυτό ύπ' όψιν. Ός τόσο άνησυχούσε. Έβράδναζε. Ε'ίχαν περάσει μιά μή δυό όρες άπότου άρθηκε τόν κειάρα του. Οι κηποι έκορποούσαν ε'ισωδιές. Μιά καθητική σονάτα πίκονο έφθασαν εις την άκονήν του. Ο Φαίδων έστηρίχθη στόν κορμόν μιάς άκακίας. Ήσθάνετο άκατανίκητον την έπιθύμηαν να κλαύση. Τόν έβασάνιζεν ή έμμονος ιδέα ότι ή άπάντησις του πατρός της Κλέλιας θά ήτον άρνητική. Πώς τού ήθε αυτή ή ιδέα να κρηθή στο τελλό αυτό διάβημα και πώς ο πατέρας του ε'δέχθη να μεσοκλαβήση; Σηνησθάνετο ότι δέν ε'ίχε κειμηνία άξίαν, σοβαρότητα, και κωνονική θείαν, ε'ίσις ευλόγον την άρνησιν του κ. Μυράδου. Έσφάλισε τα μάτια, άνέπλωσε τα πλούσια χρυσά μαλλιά της Κλέλιας, τα χαριτωμένα κορμάλια χελής της, την όρασαν ε'ιλικρινή ματιά της. Δέν ήθελε να την γάση, δέν ήμμορσοσε να ζήση δίχως αυτήν. Διά να την κειακνήση, διά να γίγη ευπόροδεκτος εις τόν κ. Μυράδον προθύμως θά ε'έδεχτο να γίγη γραμιάς εις το συμβολαιογραφείον του. Θά έστεργεν εις όλα δια να την άποκτήση. Τού έπροέβενε μεθην ή δύνάμη της μεγάλης αυτής άγάπης.

Βαδίζον άνοναυσήτως, έφθασαν έμπρός εις τό σπίτι του. Ο πρώτος μιάς άμάξης τόν άφύπνισεν από τους θλιβερούς λογισμούς του. Έστρεψε και ε'ίδεν τόν κειάρα του που έχειρομωμοσε μέσα από το άμάξι, με ύφος εύχαριστήμενον: —Δοιπόν, καίλι μου, έτελείωσε. Ο κ. Μυράδου ε'δέχθη εύχαριστός.

Βαδίζον άνοναυσήτως, έφθασαν έμπρός εις τό σπίτι του. Ο πρώτος μιάς άμάξης τόν άφύπνισεν από τους θλιβερούς λογισμούς του. Έστρεψε και ε'ίδεν τόν κειάρα του που έχειρομωμοσε μέσα από το άμάξι, με ύφος εύχαριστήμενον: —Δοιπόν, καίλι μου, έτελείωσε. Ο κ. Μυράδου ε'δέχθη εύχαριστός.

Βαδίζον άνοναυσήτως, έφθασαν έμπρός εις τό σπίτι του. Ο πρώτος μιάς άμάξης τόν άφύπνισεν από τους θλιβερούς λογισμούς του. Έστρεψε και ε'ίδεν τόν κειάρα του που έχειρομωμοσε μέσα από το άμάξι, με ύ

MARIE CORELLI ΝΤΟΛΟΡΕΣ Μετ. Δίδος ALEX

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

52 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 52

Ένα μικρό κίνημα του χεριού της και η Ντολорές θα ώρμιωσε προς τον βραβείο θάνατο, αλλά ξαφνικά το παιδί ήνοιξε τα γαλανά του ματάκια και την έκτύπησε γελαστό, ενώ το μικροσκοπικό του χεράκι εκινήθησαν σκαμνωδικώς προς το μέρος της, σαν να την επροκαλούσαν τρόπον τινά να το προσέξει.

Τό άθρον αυτό τον βλεμμα έλεγε την μαγική δύναμι να προσελκύση την Ντολорές της όποιαν τα δάκτυλα άφρισαν μηχανικώς τό πομπού της θυρίδος και συγκεκίνημένη, ταραχμένη έσπυρε με νουρίας προφυλάξεις και έπισας τό μικροσκοπικό χεράκι, που έμοιαζε μ' ένα ρόονο πέταλο από τριαντάφυλλο. Τα μικρά δακτυλάκια έφριξαν τό χέρι της Ντολорές τό όλο έλαφρό, τό άδύνατο αυτό πιάσιμο, που έκρυβεν έν τούτοις περισσότεροά δύναμι από έναν αδερφόνό κριχόν, την εκράτησεν άκίνητον εις την θέσι της.

Βαθμηδόν και κατ' όλίγον ό θόρυβος του τράνου ήχισε να γίνεται όλιγοτέρον μονότονό, ήσθαίνον την καρδιά της περί έλαφρομένη και έξαρνα τα μάτια της έκπλημύθησαν άδύνακα—δάκρυα εύεργετικά που έβράζονα τόσην ώραν την ψυχή της. Έπληος τό μικρό εις την άγκαλιά της, τό έσφιγγε εις τό στήθος της και τό ένανούνησε γλυκά, ένθ' ότ' άθρον πλασματάκι, που με μιά του ματιά της έλεγε όσοις την ζωή, δέν ήγησε ν' αποκοιμηθή πάλιν άμέμονο.

Ήμισαν ώραν μετά τα μεσάνυκτα έσθασαν εις την Ούλιαν και ή μητέρα τό παιδιού έβόησεν τροχιαμένη, αλλά γόγγυρα ό τρόμος μεταβλήθη εις εύχαρίστησιν, όταν είδε τό μωρό της να κοιμάται γελαστό εις την άγκαλιά της Ντολорές. Ή αγαθή γυνή έσπυρε τότε μ' εύγνωμοσύνη και έρίπλεσε τά λεπτοφυή χεράκια της «οράεις κυρία» που ήτο τόσον καταδεδυκτική, συγχρόως δε την ήρώτησεν, αν ήδύνατο να της χρησιμεύσει εις τίποτε, άλλ' ή Ντολорές δέν είχεν ανάγκην ουδένος και άφου έπλοήσεν άπαλά-άπαλά τό κοιμημένο παιδίκι, τό παρέδωκεν εις την μητέρα του, την άπαχαίρισε και έσπευσε να κατεβή από τό τράνο.

Άμέσως μετέβη εις ένα ξενοδοχείον, τό όποιον ό ιδιοκτήτης ήτο στενός φίλος του πατρως της και μόλις ήκουσεν ότι ή νεαρά αυτή λαλή ή ή κόρη του «Ολαφ Γκάλντιμα την ύπεδέχθη μ' ένθουσιασμόν.

Και πός άπερασιόσατε να ταξιδεύσατε τέτοιαν εποχήν; την ήρώτησε. «Έρχεσάτε βέβαια ότι εινε δια σκοτεινά πόρα εις τό Φιόρ. Κ' έκειτα μη ληρονηείτε ότι δέν θα μορδέσατε να πάτε στην Χριστιανίαν πριν από δεκατέσιν ήμέρας.

—Πριν από δεκατέσιν ήμέρας! άνέκραξεν ή δυστυχής Ντολорές κατατροχιαμένη. «Ότε ειμαι άναγκασμένη να μείνω εδώ δεκατέσιν όλοκληρώνς ήμέρας. Όι εν' άδύνατοι ό μακαμπός θα με περμιώνη! Θεέ μου, πρέπει κάτι να γείνη. Ας με πάρη κανένα καρδιά, κανένα κότερο, ό,τι δήποτε. Σας παρακαλώ, κύριε Φρίντοφ, φροντίσατε σεις.

Ό ιδιοκτήτης έμεινε λιγάκι συλλογισμένος. «Άφου βιάζεσθε τόσο πολύ, καλή μου κυρία—της είλεν ύστερα από λίγο—τό πράγμα διορθώνεται. Άξιον φεύγει ένα φορητό που περιγύ από τό Άλτεν Φιόρ, αλλά φυσικά τό πορμίζετε ότι θα εύρετε τās άναγκαίους σας εκεί μέσα. Αν δέν φορβάθε λοιπόν την Βόρειον Θάλασσαν, μπορεί να παρακλίσει τον πλοίαρχον, που εινε ιδικός μου άνθρωπος, να σας δεχθή. Η άλήθεια εινε ότι αυτό διά τον εύχαριστήρη, γιατί παίρνει πάντοτε μαζί του την γυναίκα του» όστε θα έξη συντροφία.

Η Ντολорές ήρξατο τότε τον ύποχωρητικόν ιδιοκτήτην και τό ελεγε με ευγένειαν :

«Ό μακαμπός μου, κ. Φρίντοφ, θα σας εύγνωμιώ γι' αυτή την μεγάλη χάρι που μου έκαμίσατε.

—Δέν την θεωρώ χάρι, ευγενής μου κυρία άεπανάτως θα με τίμηη ή συνείδησις, είλεν ό Φρίντοφ, λιγάκι μετανοημένος γιό την άποφασί του· αλλά ή Ντολорές τον καθήσυχασεν ειπώσα :

—Είμαι μαθημένη εγώ σε τρυμιές και δέν με τρομάζει ή θάλασσα.

Έπείρας την νύχτα εις τό ξενοδοχείον του και τό άλλο πρωί έσχηκόθη πολύ ένωρος και ό ιδιοκτήτης κ. Φρίντοφ την ώδήγησεν εις τό πλοίο, όπου την έσίστησεν εις τον φίλον του.

άμέσως και άσυστητή όσα της είχε ζητήσει γιά να την δεχθή ός επιβάτινα.

—Φοβόμαι μόνον ότι τό κρυώσατε, της είλεν κυτάζον αυτήν από κεφαλής μέχρι ποδών. Άλλά μωρό να σας δανείσω μια-δύο κουβέρτες.

Η Ντολорές τον ήπαράστησε μ' ένα γλυκό μειδιάμα και ό Φρίντοφ άεχαίριέσας την ζαυθήν ταξειδιώτινα, ένθ' κατά βάθος τό λιγάκι άνήσυχος και ένόν έτυπεν ή συνείδησις που της είχε συστήσει να κάμη ένα τόσον εκινώνδυνο ταξειδι.

Μετά μίαν ώραν ή «Μαύρη Πόλλη» άπέπλευσεν έν μέσσο σφοδράς κλονοθύελλης και δριμυτάτων ψύχους, δι' άρκτην ώραν δε ό Φρίντοφ διέκρινεν από την παραλίαν την κορυφήν σιλουέτταν της Ντολорές, που έστέκετο όρθία εις την γέφυραν και έκτύπαζε με βλέμμα περιπλοπόν τά σπατάκια που άπεμακρύνοντο όλοέν και ένα-ένα *χάνοντο.

—Θέε μου! Μήπως γόγγυρα! Πές μου τί συμβαίνει! άνέκραξεν ό Έριγκσόν με φανεράν άνυπομονήσιν.

Μόλις είχεν έπιστρέψει τό στίκι και έσπευδε να μεταβή εις τό δωμάτιον της συζύγου του, όταν τον έσταμάτησεν ό υπηρέτης Τζών κατατροχιαμένος και κυτάζων έναλλάξ τον Νέβιλ και τον Φίλιππον.

(Άκολουθεί)

ΕΝΕΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Στό χαμό του ξανθού παηρακιού του Πάνου Παπαγεωργίου (21 Β. Φ.) Σεπτέμβριος 1921

Δέν μπορεί ναίνα άλήθεια, ψέμματα ειναι, μπορεί κανείς ποτέ να πιστέψη πός ό ήλιος δέν θα ξαναλάμψει γιά να φωτίση τον κόσμο, πός τό φεγγάρι δέν θα βγη γιά να χαρίση στη γη τ' άφθονο άσμη του, πός τό κύμα δέν θα μοιρομητύν έσπρόντας στην άμμουδιά, πός τό λουλούδι δέν θα σκορπίση πιά την ευωδιά του;

Πός να πιστέψης τότε πός τά μάτια του δέν θα ξαναλάμψουν κιά, τό όμορφα γαλανά του μάτια, πός δέν θα ξανακινήσουν κιά τ' άγαπημένα του πρόσωπα που τόρα μ' άπ'λειού τό νον κλαίει. Ναί όλοι κλαίει στό χαμό του ξανθού παηρακιού του άγαπημένου παιδιού, τ' άγαπημένου άδελφού, του πιδ λατρευμένου φίλου. Κι' όμως εν' άλήθεια, έσθους... έσθους μακρά χροιά ενς χέρι δικό του να χαιδέψη τά μαλλιά στη στερήν του ώρα, χωρίς δύο ζελλή άγαπημένα να φιλήσουν τό ψυχρό του μέτωπο, χωρίς ένα δάκρυ δικό του να ποτίση με πόνο τό χόμα που τό σκεπάζη μ' άνοιμα. Δύο μοναχία πύγκες γής κρατεί ξυλότυπα κάθε του πόνο, κάθε γλυκό του όνειρο, κάθε κρυφή του χαρά, κάθε γλυκιά του έπίπδα, και τό κερι που πογεμμένα έλυσεσεν πάνω σ' αυτή έκαψε άστογα και πάντα και ή χαρά που τά γαλανά του μάτια σκόρπιζαν γύρω του.

Τώρα κια όλα τέλειωσαν και τό χόμα της ξενητιάς σκεπάζει τό νεκρό του.

Μπορεί κανείς να τό πιστέψη; Κι' όμως εν' άλήθεια! Δίδος «Ψ. Γ.»

ΟΛΥΜΠΙΑ ΓΕΩΡΓΙΔΙΟΥ

Ν. Άποστολόπουλον. Στέλλονται τιτικιά —Μιχ. Γιαννόπουλον. Συμπληρώσεις έλήφθη. Εύχαριστούμεν.—Τ. Δημόπουλον. Έπίσημ.—Π. Άθανασαΐδην. Έχει καλός.—Β. Βαρδακόσταν. Θα έκδοθή.—Γ. Καψίν. Ένεργόφθη.—Γ. Λουστέρην. Εύχαριστούμεν. Ότι θέλατε να δημοσιευθή διά ύπολογισμούς 20 λ. κατά λέξιν αν εινε πεσό, 50 λ. αν εινε κοίμημα.

Έλήφθησαν αι συνδρομαί των κ. κ. Α. Καλοστύπη, Χ. Σαγιάνου, Θ. Στεριάτου, Άνν. Ζαριπάδη, Ν. Άργυροπούλου, Ι. Άγγελόπουλου, Θ. Ποδιάτου, Δημ. Άναστασίου, Χ. Μητσού, Χ. Κονδύλη, Β. Βαρδακόστα, Ι. Τέμενον, Ι. Παπανίκου, Θεολ. Δημητριάδου, Δ. Λιαγκού, Κ. Σωτηρίου, Σ. Μανουσήλ, Δ. Αρκατσιάνου, Ν. Γιασουρίδου, Π. Κρεμίδα, Άλ. Μαργιρίλη, Ν. Ζωντανού.

Ένοικίασαν γραμματοθύριδας Π.Β. θυρ.57.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1922

(Έκαστη έγκρισις ή άνανέωσις δραχ. 2)

«Ναυμαχία Σαλαμίνας», «Τρελλός Ποιμήν», «Διαιμασμένος Λοχίας», «Γεντικόφύλιον», «Καταδικασμένος Αυτοκράτορ», «Σάτυρος», «Ζαλαμώ», «Γυιός της Νεράιδος», «Ζάμεσσαν», «Σχεβρομένος Πλασιτζής», «Τοιμαΐδα», «Κούμαρο», «Άγκάθι», «Άκούραστο Άηδόνι».

«Έλαβό τά έργα των κυρίων και δεσποινίδων : Γ. Δασοπούλου, Γ. Λαυρεντιάδη, Κ. Κυριακοπούλου, Ψ. Γ., Α. Μικρού, Κ. Κόκκινου, Μαρίκας Κοσμά, Γ. Γ. Καργακίου, και Έ. Πατυάκη (εις όσους γράφουν μόνον ύπό ψευδώνυμον, χωρίς να μου γνωρίζουν και τ' όνομα των, δέν άπαντώ.)

Έξ αυτών εγκρίνονται τό «Έσπέρα» του κ. Κ. Καργακίου (όίχως την άφιέρωσιν όμως, διά τās άφιέρωσεις έχω την ιδέαν ότι εινε ρεκλάμες μη έχουσι πολλήν σχέσηιν με την φιλολογίαν, κ' ή έπομένως πρέπει να πληρώνονται τό «Ψτογά Γορδέλια» του κ. Γ. Γ.

Τά έργα των άλλων δέν εινε όσον χρειάζεται έπιτυχημένα όστε ν' άξίζη να εγκριθούν.

Θά γίνη, κ. Μιμή. Τό δεσικοσμεμένο εινε κατά βάση άπίθανον. Στείλετε τίποτε άλλο διά τό Ήμερολόγιον, έγκαιρος όμως, διότι πρέπει να εινε έτοιμον πρό του Νέου Έτους.

Τά κριτάνα σας δέν εινε σοβαρά, κ. Καρυία, καθώς άποδεικνύεται και έκ του γεγονότος ότι δέν έπεριμένατε να δημοσιευθούν ή προσηγομείας τά βραβευθέντα δια κρινέτε. Η μετάρσις σας, όπως έγραφα, ήτον από τās πείον έπιτυχημένας, αν θυμοσάι όμως κιά, άπακρύνοντο πολύ τό πρωτοτύπον και είχε τρία πενάστιχα άντ' τριών τετραστίχων. Τά περι τριμελούς έπιτροπής δέν εινε έπίσης σοβαρά και δέν έπεριέινα να πιστεύετε έκείνα που γράφοντα στεροστούπε εις τούτασι περιστάσις διά τούς άρελεις. Ό διευθύνον μίαν εργασίαν έχει την λογύσησιν γνώμη όσοι και αν εινε οι συμβουλεύτορες του, και φυσικά, διά να την διευθύνη κιά θα έξορη. Έκείνο δε που έξορη εγώ εινε να μην άπατώ τούς άναγνώστας μου με διάφορες μαροφύρες, αλλά να λέγω τά πράγματα όπως εινε. Η άλλη ύπόθεσις σας εινε άνεπίμοστος. Μη σκενοφρεσθε όποσοδήποτε και έντός όλίγου θα προκηρύξω νέον μεταφραστικόν διαγωνισμόν, ό όποσός έλκίξω να μη σάς δώση άφορηγίον νέον παρατόπον.

Πολύ λυπησάμαι, αλλά δέν δημοσιεύω τέτοια κ. Γ. Κώστα. Μόνον λυρικά κ' εύθυμογραφήματα.

Ό κ. Γ. Σκουρτανιώτης παραπονείται ότι ή «Σφαίρα» και κατ' άπομίμησιν της τ' άλλα περιοδικά, άσολογούνται περισσότερο με την γυναίκα παρά με τον άνδρα. Έ, τι να γίνη, αγαπητέ κύριε, ή γυναίκα εινε της φύρισης της σήμερα. Αν ή «Σφαίρα» ήχολοιέτο μόνον με τούς άνδρες, δέν θα την έδιάρθαν ούτε οι άνδρες. Τό ερώτημα που μου ύποβάλλετε δέν εινε κινούργιο και δέν έχει ένδιαφέρον.

Έκείνοι που σάς τ' είπαν αυτά, δέν σάς είπαν άλήθεια, δις Όνειροπόλος Άττις. Υποθέτω να σάς άρχη ή βερλασιός μου. Τούση δόνημον διά συνουδέεται και από τό πραγματικόν όνομα προς γνάσιν του γραφείου.

Ό κ. Roméo και ή Πυθία με παρακαλοϋν ν' άναγγείλω ότι δ' άπαντήσουν εις τό προσχέρι εις όλα τα γράμματα που έλαβαν. Ό άναγνώστης κ. Π. Μακρίνης μου στέλλει ένα βιβλαράκι που έξέδωκεν ύπό τον τίτλον «Σοικιωνικός». Εινε μία σειρά πειρογραφήματων, μερικά των όποιων έχουν δημοσιευθή εις την «Σφαίραν».

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΥΦΛΟΣ ΕΠΙ 36 ΕΤΗ ΑΝΑΒΛΕΨΩΝ

Άκόμη και αυτό, άληθώς έκπληκτικόν, συνέβη κατ' αυτός έν Αθήνας ή άκριβέστερον εις την έκί της όδοσ Μενάνδρου 27 Όφθαλμολογικην Κλινικην του Υργηγητού Όφθαλμολόγου κ. Σπήλιου Χαραμη. Τυφλός έκί τριάκοντα έξ (άρ. 36 έτη)—έκί μίαν και πλέον δηλαδή γενεάν—να άναβλέψη, να ίδη και πάλιν τό φώς της ήμέρας! Και ό τυφλός αυτός να ειναι ύπερβρομικωτούτης την ήλικίαν. Να ζή έν μέσο ήμων. Να τον γνωρίζωμεν ό κλειστοί έξ ήμων.

Όνομάζεται Γεώργιος Κόθος. Γνωστός γνήσιος Άθηναίος μεταξυ όλων των έν Αθήνας πολιτικων κύκλων. Κατοικεί έκί της όδοσ Τζαβέλλα, άριθ. 21. Και ό ευγενιστής και θεροσπυτής αυτού ειναι—τίς άλλος;—ό Όφθαλμολόγος κ. Χαραμη. Όστις θα ήδύνατο να ύπερφηρηνέται πράγματι ότι άποδειχέτο τό φώς εις συμπόλιτας του τόσον προκεχωρημένης ήλικίας και μάλιστα μεταξυ 36 δλόκληρα έτη τυφλώσεως. Μεταξυ των κατ' όλην ήλιαν μήνα γενομένων ύπ' αυτόν 66 όφθαλμολογικων έγκρισησών ή έντελεσμένων έγκρισησών και θεραπειά ύπρηξή ή του γήγενούς αυτού Άθηναίου, όστις δέν παύει πλέον να έκπαράτη την βαθυτέραν αυτού ευγνωμοσύνην προς τον δοτήρα του φωτός του και εδεργέτην του κ. Σπήλ. Χαραμη.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

—20 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΔΕΞΙΣ—

Carmen Berny. Έλαβό τό γράμμα σου. Πάντοτε θα με βρήτε πρόθυμον εν άλλάσις ιδέαις περί φίλους. Πάντοτε θα ήθελα να σας ίδω πάλιν 9 ίος 10. Φ. Ψ.

—Τό έλεη. Ά. Φ. ή σ' ό,τι ά. Ήρησάτε έπιστόλιον διά τα γράματα της «Σφαίρας». Ρ. Π.

—Όλα Άνδρόγα' χροία εστισμεία. Α. Δ. Α. Μηνάρη εύχεται χροία ευτυχίαν στον άγαπημένο της Άνδρέα Μαγαρή. (Καυτοεστισμεία).

—Πρώτη φορά άσεχρημένη εις τό σαλονάκι της «Σφαίρας», άλληλογράφη με νέους και νέας διά τ' άποσφήσ φίλους και φίλας Ψευδώνυμα άποκλιόντα. Γράψατε «Ναυμαχία Σαλαμίνας», Ρ. Γ. Ζαλιμάνη.

—Από παιδιά του Γενναίου αϊτόν άλληλογράφη με μορφημένους νέους και άσεφρατικάς νεανιάς. Γράψατε «Βασανισμένο κοιλί» και «Άνδρόνικος» Ρ. Γ. Μολαΐ.

—Μάνη μου γιά τή γιορτή της μαμάς χροία πολλά. Φαδελήσας Αλέκος.

—Έφρασις σπυρομήτης της «Σφαίρας»; άλληλογράφη με πανηγύρις καρδίας κοριτσάκι και νέον. Γράψατε «Πικρογάμωλος», θυρίς 170, γραφεία «Σφαίρας».

—Όσα κοριτσά Άθηνών και Παιραιός θέλου με ευχην και έλληνικά αίσθηματα να στείλουν δύο λέξεις σ' ένα παιδί που θέλει να μη παρεόχωνται άσώπως αι όλίγα άπονομήσιν έλθεσθαι όσα της έργασίας, άς τό κρινον έξ οσοδήποτε έπιμετώ; θα τό εθρον πάρατα πρόθυμον εις απάντησιν. Γράψατε «Άκούραστον», θυρίς 6 γραφεία «Σφαίρας» Άθήνας.

—Μαρία απάντησατ μου μέσο «Σφαίρας» εις την από Ψην καρ. μινός έπιστόλιον μου. Συναμά δε σας άποστείλα και φωτογραφίαν έλήφθη; Σός «Τρελλός Σοικιωνί».

—Τρεις Σιαφίνας' άποταχθήτε γιάτι άλλος παν τε γαμίαν. Σας διδομαι όκταμήσιον πορμιά έίνα, γιά σκεπτή. Διαφωτέται ή άποκλιόντα του άης χυγού Μυστηριώδους Συμμορίας. «Μυστηριώδης Συμμορία».

—Αίτα Άγνωστον. Έπιστολήν σας έλαβον πραγματικόν μου όνομα δέν ειναι δυνατόν να είλω μόνον τά άσχημά του όνομάτος μου Α. Μ. Περισμένη έπιστολήν σας Άγιος Αιστήλ 10 «Άποστολή» Αστέρη.

—Ό Κατακλιμασμένος Αυτοκράτορ έσχημα Κόθδης Άλληλογράφη με ήλους και ήλους των Άθηνων, Παιραιός, Πελοποννήσου, Θεσσαλονίκης, Σμύρνης, Κορδέλιου, Ίωαννίνων και Αλγέρτου. Γράψατε Στρατ. φυλακία Άκροναυκίας Ναυπλίου κ' «Υπασπιστής».

—Από άλληλογράφιαν με νέους και διδας πανταγόθεν. Γράψατε Φοιτητον Ιασηνών Κόμα Ρ. Γ. Μολαΐ.

—Δις 18 έτών αιτεί άλληλογράφιαν με διδας ήδύκα και νέους μορφημένους. Σκοπός ίσως, Γράψατε «Όλιμπε Παγονάκι» Ρ. Γ. Λεβιάδα.

—Π. Χ. Άραγς να εινε άληθινά όσα διαβάσ; με ή και και ή άνάμωστος, άληπονήτων δε βραχεία δέν έλεγε τά ίδια; έχω μεγάλην άνάγκην εκινωχούσασ δια' άλληλογράφιαν. Προς Αθήνας, ύποφωρε, πόσον βασανιστικόν! Ημίαν Χριστογίνετον πορμιάσ όποιον γινωστί, δέν θυμάσαι; άπορώ πός λέγεις ότι ύποσχόμην. «Β. Α.».

—ΠΟΛΕΜΟΣ. ΠΡΑΣΙΝΟ ή ΓΚΡΙ. Έπειδή δύο φίλοι έχουν άντιθέτους ιδέας ός προς τό ζήτη ή ποίος ειναι ό καλύτερος χροματισμός Γκρί ή όλιμπε χροματισμόν διαγωνισμόν μεταξυ των άναγνώστων μου, άποσφίωσεν έπιτροπήν τριών έθελών ύποσών. Άποσφίωσεν δεκατέσιν τέλοσς έκείστων διά όνόματα έκίνων οι όποστί θα ψηφισον τό χόμα που θα κερδήσθ διά τούσιν εις κληρωτία και ό πρώτος θα κερδήσθ όρ. 50 ό 2ος όρ. 30 και ό 3ος και 4ος άνά 10 δραχμάς έκαστος. Οι ψηφίζοντες τ' άρ. 10, 66 Παρισίων. Αί έξ δέ του Παρισίων Νέρον Βούλαρη Ι Πισαυά. Έκαστον ψηφιστέλον δέν να συνουδέται μετ' ένος 20 λεπτού γραμματισμόν.

—Πονημένη Καρδιά' Κοινστ. Μαρ. «Αις» Γεωρ. Κιτ. Άργος. Συναχρησθήμα. Συμμορία τριών Σειρήνων μαϊς.

—Πλασιτζής τρέμα. Άποκλιπέτο «Ζαλαμώ» Ι. Γεωρ. Άρχιπλασιτζής «Ζάμεσσαν». Ι. Γεντ. Πλασιτζής «Σκοικιωνικός Πλασιτζής» Μαθητής Σχολής Τεχνικων Ναυπλίου.

—Ν οι tres joli ζητεί άλληλογράφιαν και διδας Γαλλισι με διδας Καλαμών Πατρών και Άθηνών ήλικίας 18—20 έτών. Σκοπός ήθονικός έφως. Γράψατε «Σάτυρον» Ρ. Γ. Πατάς.

—Άνθισμήν Ροδακινάς' Τριπολιν. Κάστα σας έλήφθη εστισμώ. Περισμένη γράμμα σας. Παιδί Μετά.

—Άνταλλάσσω έπιστολάς ερωτικας με διδας Άθηνών, Παιραιός, Σμύρνης Σταυροπούλος φ. Γ. Άθήνας.

—Νέτην συνάντησιν παραστάσων Μοντένας Καμαριέας, ξανθοφάσι όραία περιμενη. Έσχημίζω γνωσάτε διευθύνσις σας μέσο «Σφαίρας». Α. Δ. Α.

—Μαργιότις. Γιά την έσχημ σου εύχαιμα χρονια πολλά. Γράμμα σου πηρα ένα. Στη μαμά μίνα. Πηρα ή φωτογραφία σου ή καλή. Νέα όζι. Γράφα πιά σναγ. Σε φιλό Λόραος.

—Ζόραν Πατάς. Ματαίως άναμειν έκί—κόν άπάντησιν σας. Τί γινώσθ; έτσι έγράφατε «σός μονάκρηνος περιμενωσός σας; σας έστειλα τρεις έπιστολάς και άναμειν ιδιήν σας. Διευθύνσις ή γνωστή. Παύλος Γεωργίου.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Νεαρός έπίλοχίας αιτεί άλληλογράφιαν με διδας. Προτιμώτα Κεφαλληνίας, Ζακύνθου, Θράκης, Κων' πόλεως, Σμύρνης, Μαγγηρίας, Κασαμά. Γράψατε «Νεαρόν Έπίλοχίαν», Ίπικου Σ. Σ. Μ. Άσίας τ. 940.

—Αίδες Άλε! Όποια θέλει να γνωσθή τον Πάπα, άς γράφη «Βατικάνον» 44 Σύνταγμα παϊκού 1ου λόχου τ. 937.

—Νεαρός δεκανέος έκί πολυσταν διαμένον έν μετώπη, αιτεί άλληλογράφιαν μετά διδων. Προτιμώτα Άθηνών, Σμύρνης, Θήνης, Κορδέλιου, Σερρών, 40 Έξολών. Σκοπός ίσως. Ψευδώνυμα άποκλιόντα. Γράψατε Δεκανία Γορσπίν Άναστασίον ΧΙΙ Αιμοφιλία Διδων τ. 925.

—Αίδες Ναυκίκοτον, Άθηνών, Πατρών, 40 Έξολών, Σμύρνης, Μαγγηρίας και Αλγερτίσας Άλε! Δύο σκαπανία δεχόμεθα άναλλάγη έπιστολάς και όποια δυνηθή και μάς γαρίση την μετυσίαν και μάς διασκεδάσθ της πικραμένης καρδίας μας ευρισκομένης

μέσα εις τά άγροιστήσιμα βουνα της Άσίας μένεμα άγρόλοτοι αϊτόν. Ψευδώνυμα άποκλιόντα. Άποκλιπέσθε δια' έπιστολής μας. Γράψατε «Άνδρος Λεονιάς» και «Κλόνος Άγιώλμα» ΧΙΙ Λος Δόχος Σκαπανίον ΧΙΙ Μεραζίας τ. 925.

—Νεαρός λοχίας αιτεί άλληλογράφιαν μετά διδας άσεφρατικάς κληρωτίας. Άποκλιόντα τ. 938.

—Νεαρός πολιστής ή Άλεξανδρίας διανύον τό τρίτον έτος εις τό Μέτωπον εις τά βάθη της Μ. Άσίας αιτεί άναλλάγη σ. Ρ. και έπιστολά μετά διδων 16—24 έτών. Ψευδώνυμα άποκλιόντα. Προτιμώτα, Σμύρνης, Άθηνών και Έξωτερικώ γράφασ στρατ. Φιλοσουλτον Τάην 9ον Λόχον 23ου Πεσ. Σενίτες τ. 904

—Κοιτίσιν δύο νέοι μορφημένοι ύπερπρόθυμοι έν Μικρασία με τον βαρβόν του λοχίου δεχόντα άναλλάγη σ. Ρ. και έπιστολά μετά διδων πανταγόθεν. Προτιμώτα Άρκασιέας, Διδασαλίσσια, Μοδίστα, Σκοπός Νέρος, γάμος. Γράψατε «Σύλλογον Χόν» Λούθα του Νέρος Λοχία ΙΙ Αίλιας, Σκαπανίον τ. 927.

—Άλληλογράφιαν Ρ. Σ. Άποκλιόντα. Άθηνών, Παιραιός, Φαλήρη Χανίων, Σμύρνης, Θεσβόνικης Χαλκίδος, Κων' πόλεως. Σκοπός ίσως. Ψευδώνυμα άποκλιόντα. Γράψατε χοροφιλία Μαντασινών Έπιματόν Ψερετοσινών της Μεσσηζίας τ. 904.

—Άπληρομένο φαντασίον εδρισκομένη στα παγερά βουνα τού Τορκιού. Μπαουα αιτεί άλληλογράφιαν μετά διδων μορφημένους νέους και άσεφρατικάς κληρωτίας. Γράψατε Γεώφ. Βασιλείου γραφεία ταχ. τομ. 908.

—Προσθή Άναλλάξια και Άναλλάξτρια. Συννεστή συμμορία πόσας καταπολήσιν πασών των συμμοριών. Δεχόμεθα συμμορίας. Συμμορία «Δαιμον Πνεύματος» όποστίς άλλος άποκλιπέσται. Συμμορία «Σταυρομένη» κόν Κεφαλήσιν 51ον Σύνταγμα σκεπτή. Διαφωτέται ή άποκλιόντα του άης χυγού Μυστηριώδους Συμμορίας. «Μυστηριώδης Συμμορία».

—Νέος διαμένον από τετραστίαν έν Μετώπη ζητεί άλληλογράφιαν μετά διδων οικογενειών Παλαιάς και Ν. Ελλάδος διδας Πάγων (Ηλιας) σκοπός διασκεδάσε πολυφωλιον ύποσών ζωήν γράφασ «Ν. Η. Π.» 188 Έξολών 4ον Λόχον τ. 908.

—Από πολυβασανισμένα φαντασίνα εθρισκομένη έκί τετραστίαν έν Μετώπη και ζητούται άνοκωρίσιν της μονότονου ζωής των άλληλογραφία μετά διδων 18—23 έτών και όποια δυνηθή και έπιχρησθ βήσασιν στην μαρμαίνα του καρδιά ατθή θα ειναι και ό πιστός φίλος της ψυχής των και ήλόν τον βίον έλευθερία όποιος θέλει γινώσθ τ' άη. Ταπεινό γάμοσ και Πιστοτόπον Γίγαντα τον Σόμια 11ον Λόχον τ. 907.

—Από ύπαξιωματικόν ευρισκομένο έκί τών όρέων της Μικρασίας αϊτόν άλληλογράφιαν με διδας 16—23 έτών. Προτιμώτα Άργυνίου, Μεσολογγίου, Πατρών, Άθηνών, Βόλου Σμύρνης και Κορδέλιου σκοπός σκαπανίον θεσπών. Άποκλιόντα τ' άη. Γράψατε Γ. Παλαιάσιν και Σ. Παπαζαχαρίαν 4ον Πεσ. Σύνταγμα 5 Λόχον τ. 940α.

—Από γραφοφιλία ευρισκομένη στα βουνα της Μικρασίας άλληλογράφιαν με διδας. Προτιμώτα Γρακλιού, Άθηνών, Χανίων, Πατρών, Αγίου, Σμύρνης, Καρβάλλας, Κων' πόλεως ός άναλλάγη. Θα έχη 10 φ. Ρ. τον μάχον Σμύρνης. Ψευδώνυμα άποκλιόντα. Προτιμώτα Μ. Α. Αποκλιόντα. Ν. Ματρωγιαννή, Στρατονομία VII Μεραζίας τ. 904.

—Άλληλογράφι με διδων. Άποκλιόντα Ψευδώνυμα. Σκοπός γνωσθίασιν. Προτιμώτα Άγίας, Πατρών, Καλαβρύτων, Θεσβόνικης, Αρμάς, Κορδέλιου γράφασ Δεκανία Αλητήρον Πετρώσουλτον 4η Μοίρα άεροπλάνου τ. 940 α.

—Από ύπαξιωματικόν τηλεγραφικό σύνταγμα και αϊτόν της τυχής που γιά πικρή καρδιά εθρισκοντα τό μέτωπο και δέν χαρίσιν την ζοήν του με τās εσπορταίας, Ήπειρος, Μακεδονίας, Θράκης, Ρωσίας και Μικρασίας ήδη δε εδρισκομένη εις τά ύψηματα Άγ. Άλας—Τραπέζας, ζητούν από της Έλληνοπολεμίας Σελήσσης. Περιεχόμενα και Βαλκίσι όλοσ τά εθρισκομένη να γράφουν άποκλιόντα. Προτιμώτα Άθηνών, Παιραιός, Θηρών, Άγ. Άλάς, Σμύρνης και Θήνης γράφασ Λοχ

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μπερούση

□ ΠΡΟΟΔΟΣ □

Περδίκω μ' π'λί μ'
 Πρόουδους, πρόουδους,
 οὐρὴ ψ'χούλα μ', μὰς π'ηρι
 φαλάγγι οὐ πολιτ'σμός
 κι δὲν μποροῦμι νὰ στα-
 ματήσωμι π'θινὰ κι π'θι-
 νά. Φτοῦ σ' κι φτοῦ μας
 νὰ μὴ βασκαθοῦμι κι
 σκόρδου στὰ μάτια τὸν
 Ἰγρουκαίου π' μὰς ἔλιε-
 γαν ἀπουλίτ'στους.

Ὡς τὰ τώρα δὲν εἶχα-
 μαν περὶ τινους νὰ κ'βιγιάσωμι κι νὰ κουτσο-
 μπουλιέσωμι, μόνε οὐλοῦ πιρὶ πουλιτικά ἀε-
 ρουκουλαγάμαν κι πιρὶ ἀκριβεία κι οὐραίου
 κινός. Τώρα ἔχ'μι κι παρὰχ'μι νὰ συζητάμι
 γιὰ οὐλα μας τὰ χρόνια γιὰτι μαθὲς δὲν περ-
 νάσι μέροσ μαιεῖδι νύχτα, δίχους νὰ γέν' κι ἀ-
 πούνα κινούργιο παν'γῶρ'. Κουμπουλόγιουν
 ἰγκλιμάτων, π' λιέν οἱ γραμματ'ζοῦμιν'. Τ'ς
 φημιρὶδὲς μοναχὰ νὰ διαβάεισ σ' φτάν' γιὰ νὰ
 παρ'ς γκάβου τι γένιτι μέσα στ'ν Ἀνθήνα.

Ἰπὲ ἑνασ ἀξιουματ'κούσ π' σκόρκαϊ τὴρα
 κουντὰ μι τ' χούφτα τὰ χ'λιόρ'κα στ' ρουλλί-
 να, γίν'κι ἀφαντους κι μαζὶ μι δαῦτουν γίν'καν
 ἀφαντὲς κι κάπ' διακόσες χ'λιαδοῦλεσ, ἀν ἀγα-
 πὰς, ἀπ' τοῦ κατακαυμένου τοῦ δ'μόσιου τα-
 μείου.

Προυψέενας νέουσ ἀπ' πιρνοῦσι γιὰ μέρα ἀπώ-
 ναν κ'νηματόγραφου, μπήκι μέσα ἑκατοσι δίπλα
 οἱ μίνια τοῦπαρα δαχ'λουργάμου ἀπ' αὐτίνας
 π' βραῶν κίτ' σ'δερίκα κι βγαίν'νι γράμματα.

Τ'ς ἔκανι γ' υργοπλαβία, ἀμα γίν'κι σκουτάδ'
 τ'ς μάλαξι τοῦ μπράτσου, τ' χαμάρια, τ'ς
 χαμάρια κι ἀδεκεῖ τάειπαν ἑνα χιράκι. Μ'
 ἀγαπᾶ; Σ' ἀγάπᾶ. Θὰ μι πάρ'ς; Θὰ σὶ πά-
 ρου κι τὶ ρέστα τ'ς πατάκασ, ὅσου π' γίν'κι ἡ
 ἀπαγοῦ, ἡ τοῦπαρα εἶδι τὸν Πάπα, δὲν εἶδι
 ὅμουσ κι τὸν Ἡοῦτ'ι, γιὰτι μαθὲς οὐ νέουσ
 εἶνι παντριμμένους. Κι τὴρα ἰκεῖν' κλαεῖ κι
 δύριτι, κι κειὸσ βροῖακιτι στοῦ γκισντάν' κι σὶ
 λιοτῖται.

Παραπρουψέ ἑνασ ψιφτουαστ'νόμουσ βούτ'ξει
 τοῦ τιτράπαχου πορτουφολ' μιανοῦ ἔμπουρα
 διὰ τ'ς μιθὸδ' τ' πιστοῦποιητ'κού, μίνια ἄλλ'
 ἀπ' τοῦ σ'νῆθειου τ'ς γὰ κ'ιέβ' παξ'μάδια
 ἔκλιεψε τοῦ πορτουφολ' μιανοῦ ἀγαπητ'κού
 τ'ς ἀπ' τοῦρθι νταμπλᾶσ ἀπάν' στὰ ζαχαρώ-
 ματα, κι τράβα κουρδέλλα π'λιέσ, οὐρὴ Περ-
 δικούλα μ'.

Ἰκειὸ τοῦ κάζου ὅμουσ π' γίν'κι τ'ν περασμέν'
 βδομάδα δὲν τοῦ ματάχου ἀκούσ' οὐρὴ τρυ-
 γόνα μ'. Αὐτίνου εἶνι κι ἀν εἶν' ἀπ' τ' ἀγρα-
 φο. Ἄκ' νὰ ἰδῆσ κι νὰ βρουντᾶσ τοῦ κηφάλι σ'
 στοῦ ντ'βάρ' ὅσου π' νὰ σπᾶσ'.

Ἐνασ ἀνθυπὶγιατροῦσ εἶχι μίνια μουρόζα,
 ὅπου τ'ς λιέμε μεῖσ, σὴν κι νὰ λιέμι νιόμια.
 Τ'ν εἶχι βάλ' σ' ἑνα ξινουδουχετο κι πέρογαγαν
 ζουή κι κόττα κι κουκόττα, γιὰτι ἀποῦ τέτοια
 μαθὲς ἦταν ἡ λιεγάμεν'. Σὶ λίγου ὅμουσ ὁ
 λιεγάμινουσ γνῶρ'σε μίνια ἄλλ' ἀπ' ἦταν καλ-
 λίτερ' ἀπ' τ'ν πρῶτ'. Τὶ νὰ κᾶν' τοῦ λ'πόν οὐ
 χ'οτιανὸσ τ' θεοῦ;

Πὼσ νᾶν τὰ φῆρ' βόλτα τὶ πράμματα; Νὰ
 διώξ' τ'ν πρῶτ' κι νὰ βαστάξ' τ' δεῦτερ'; Δὲν
 τ' βασταῖ ἡ καρδιά, γιὰτ' ἦταν μαθὲς πονό-
 ψ'χος. Νὰ βάλ' τ' δεῦτερ' σ' ἄλλου ξινουδου-
 χείου; Δὲν τοῦν σύμφερον, δὲν ἔπιανι τὰ ἔ-
 ξουδα τ' οὐ ἀνθροῦπουσ. Μίνια κι δυὸ λ'πόν
 σκαρφίττι νὰ ντίσ' τ' δεῦτερ' μ' ἀντρίκεια
 φουρέματα κι νᾶν τ'ν παρησιᾶσ στ'ν πρῶτ'
 γιὰ φίλου τ' κι νᾶν τ' βάλ' νὰ κᾶτοσ στοῦ
 ἴδιου χᾶν'. Κι ἔτοσ νᾶν τ'ς ἔχ' κι τ'ς δύγιου
 οὐ ἔρφ'ς σὴν πασῶσ στοῦ χαρέμι τ'. Ἀμ'
 ἔπουν ἀμ' ἔργου, ὅπουσ λιέν κι στὰ Παρί-
 σα, μοναχὰ π' δὲν εἶχι δεῦτερου ζιβγάρ' ἀντρί-
 κια παπούτα κι ἡ ἀποντέτοια φῶρεσι τὰ
 θ'κὰ τ'ς ὅσου π' γᾶρθ'νι βουλ'κὰ τὰ πράμ-
 ματα κι νὰ φρονίσ' ἑνα ζιβγάρ'. Κάπουτι ὅμουσ
 ἑνα χουρουφύλακασ γλιέποντασ ἑναν ἄντρα μι
 γυναῖκεια σκαρλινάκια, τοῦν βουτᾶει μέσα
 στοῦ τμήμα κι κεί βῆκαν οὐλα στὰ φῶρα.

Γιὰ, οὐρὴ καλλικοῦδα μ', αὐτίνα γένουντι
 ἰδῶ στ'ν καταραμέν' πουλιτεῖα, ἀπ' ζουρλά-
 θ'κι οὐ κόσμουσ κι δὲν ἔξρ' τι νὰ φκιάσ'.
 Μὴ χερῶτερα νὰ λιέσ.

Ταῦτα κι μένου
 γειά σ', κι ἀντίου μ'

Μήτρουσ Κουρνόγαλουσ

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΣΜΑΡΑΓΔΑ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἐπάγασ
 εἰσ τὴν ἄγλιαν Βαλβάραν
 προχθεσινῶσ
 ποδὲσ προσχύνησιν
 και ἀναφιν λαμπαδὸσ,
 τὸ ὁποῖον
 παρὰ τὸ Δαφνίον,
 μοῖ ἐκβῆκεν ὁ πυθμῖν,
 πάτοσ χυδαῖκῶσ,
 ὑπεριπατῶν
 ἐπὶ δίωρον πεζῶσ
 και γᾶρ
 πρὸσ λήψιν ἄμαξὸσ,
 μονίπσ ἡ διπλὸσ
 χροσάξεται εἰσ περιδρομοσ
 και ἡμισὸσ,
 τὸ ὁποῖον

ἔφ' και ἐπέβηκον τῶν ἔμπατοῦ ποδαρίων.
 Και πρὶν ἀφῆξομαι ἐποίησε τὸ θαῦματ'σ κίολασ
 κατασθῆψασ ἐν ζεύγον μεγεσῶλασ,
 τουθόπερ εἰσ τὰσ σημερινὰσ ἐποχάδασ
 κοσθίξει σαρᾶκονδα δραχμάδασ
 τὸ ὁποῖον
 αἰωνία ἡ μνήμη των ἔμπατοῦ παποσῶιν.
 Οὐκ μὴν ἄλλὰ και τὸ τάμμα ἐπῆγε κεχαμένον,
 ἔχων γᾶρ τῆ ἄγλι Βαλβάρᾶ τεταμένον
 νὰ τῆ ἠνάφωσ μιαν μέγαν λαμβάδα
 ἔαν μοῖ φανερώσῃ μιαν νυμφάδα,
 οὐδὲ νυμφάδα ἑώρακον οὐδὲ πενθεράν,
 ἦγουν θέσον ἀπῶ ὀρίγανη, γαλιμοσιδῶσ ὀριγκᾶν
 τὸ ὁποῖον

θέλωμεινιγεροντοκόροσ, κοινῶσ ἐπὶ τῶν γραφίων.

Ὁ Ἀγκαθάγγελοσ

Τοῦ Βλάμη τὰ κερῶρατα ΤΣΙΡΑΚΙΑ

Ἐ, ρὲ Λανδρὸ π'ναγιῶτατε, ποῦεισαι νὰ
 δῆσ τὰ τοῦράκια σου και νὰ γίνῃ ἡ καρδοῦλα
 σου μαξὲσ και περιβόλι! Ἐδωκεσ τὸ καλὸ
 παρᾶδειγμα μετ' τῆσ ἐντεκα μνηστέσ που ἔπα-
 στρῶφεσ ρὲ ἀείμνηστα, κι ὁ κόσμουσ δὲν τὸ
 περεφρόνησε, κι ὅσοι ἔχουνε φιλότιμο ἄπαντο
 τουσ πῆρανε μαθήματα ἀπὸ σένανε και κντ-
 τᾶνε νὰ γίνουν ἀξιοῖ μαθητᾶδεσ σου, γιὰ νὰ
 ἔξρησ. Κι ἂν ποθᾶνησ ἔνεκα ἡ μοχηρία τοῦ
 κόσμου, θὰ ποθᾶνησ μετ' τῆσ συνειδήσῃ σου ἡ-
 συχη πὼσ ὁ σπόροσ τοῦ σπείρειν τοῦ σπύρου
 που ἔσπειρεσ, ὅπουσ τὸ λέει κι ἡ σῆναψι, δὲν
 πῆγε χαμένοσ. Και τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ τὸν
 ἔσταυρώσανε οἱ ἄγγεσ κι οἱ Καϊάφηδεσ, ὅσα
 εἶπε ὅμουσ γινῆκανε θρησκειᾶ. Ἐτσι κι ἔσένα

ἂν σὲ σταυρώσανε οἱ ἄγγεσ κι οἱ παραμάνγεσ
 ὁ Λαντρισμοὸσ θὰ μεῖνη ἀπέθαντοσ και μὴ
 στεναχωργίεσαι ροῦπι, ρὲ πανάμουε!

Νὰ φαντασῆσ μοναχὰ πὼσ κι ἔδῶ στήν
 Ἀθήνα ἀκόμα ἔβγαλεσ ἑνα τοῦράκι που ξηγιέ-
 ται σπαθὶ μετ' τὴν κουζίνα και τὰ λαδικὰ τῆσ.
 Κι ἂν δὲν τῶμαθεσ ἀκόμα, θὰ σοῦ τὸ πῶ
 ἐγὼ τὸ μυστικὸ, γιὰ τὸ ἔξρησ.

Τὴν προᾶλλη συλλήψανε ἑνα φανταράκι ἀ-
 λιπόταχτο ἐπὶ ἔξαφάνιασ, λέει, ἑνα κομπόδε-
 μα μαζὶ μετ' τὴν κυρά του.

Πφ! σπουδαῖα τὰ λάχανα! κάπου δυόμισυ
 χιλιάδεσ δραμὲσ και κάτι μπαικίρσ, που δὲν
 ἀξίζανε οὔτε κουβέντα νὰ γίνετα, ὄχι νᾶν τὸν
 τοιμπίσουνε μέσο τὸ φονκαριᾶρη!

Ὁ ἀνθροῦπουσ βρῆκε ψητὸ και βῆρησε μπα-
 λαμποῦτι. Τὴν πάπια κᾶνετε;

Βρῆκε μιὰ κοπέλλα που εἶχε τὸν τρόπο τῆσ
 και τὸ βιβλιᾶριὸ τῆσ στῆ Λαϊκῖακαι τῆσ ὀι-
 χητικῆ πλοῦσια. Μοῦκαφεσ τὰ τζιέρια κακοῦρ-
 γα! Ἡ θὰ σὲ πάρω ἡ θὰ με πάρη ὁ Χάροσ!
 Τῶσφαξε τὸ κορίτσι μετ' κάτι τέτοια λιμᾶ.

Τοῦ παρ'έδωκε οὐλα τῆσ τὰ
 ὑπάρχοντα, κινητὰ και ἀ-
 κίνητα, φαγερᾶ και ἀπο-
 κουφα—ξηγιέμαι σόκιν;

Κι ὕστεριεσ ἄμα τῆνε σε-
 λέμισε μεχρὶ μπαούλο και
 μπατσελερολόι—μεγαλεῖα,
 ἀδρεφὸσ! φῆσμα κι ἀ-
 γνώστου διαμονῆσ.

Τὶ τῶκανεσ, ρὲ, τὸ κο-
 ρίτσι; τότεσ ρωτᾶεὶ ὁ ἀνα-
 κριτῆσ. Τῶστειλα στῆ Σμύρ-
 νη νὰ μοῦ τὸ φυλάξουνε
 ὅσο που νᾶν τὸ πάρω, ἀ-
 παντεῖ αὐτόσ.

Στῆ Σμύρνη ὅμουσ δὲν
 εἶνε, στήν Ἀθήνα δὲν εἶ-
 νε που εἶνε; Μόλιεσ τὸ μά-
 θησ, γοῖαψε μου γιὰ νὰ ἔξ-
 ρω κι ἐγὼ, ρὲ εὐπόληφτε
 κι ἀνθροῦποσωτῆρη.

Ὁ Βλάμησ

Κόκκαρο και κόκκαρο!

Στὸ καφενεῖο, ὁ Ἀζῶρ,
 —ἑνα μικρὸ κομπὸ σκυλλάκι—
 ἐδάγκασε μιὰσ κομφῆσ
 τὸ καλαμένιο ποδαράκι.

Αὐτῆ φωνάζει: «οὐ! νὰ χαθῆσ,
 παληόσκυλλο! θὰ σὲ σκοτώσω!...»
 Κι ἐγὼ: «—Ἀζῶρ! ἔλα ἐδῶ!
 κόκκαλο ἄλλο νὰ σοῦ δῶσω!...» Μιμῆ

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΠΩΣ ΘΑ ΣΥΓΚΟΛΛΗΘΟΥΝ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΜΙΑΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

25 ΜΠΙΟΝΑΜΑΔΕΣ 500 ΔΡΑΧΜΩΝ

Προεκηρύχθη εἰσ τὸ προηγούμενον διαγω-
 νισμοὸσ πρὸσ συγκόλλησιν τῶν κομματιῶν μιᾶσ
 γελοιογραφίασ, δημοσιευομένουσ εἰσ τρία συ-
 νεχῆ φύλλα. Εἰσ τὸ
 προηγούμενον ἔδι-
 μοσιεύθη ἡ 1η σειρᾶ
 τῶν κομματιῶν αὐ-
 τῶν. Εἰσ τὸ σημε-
 ρινὸν δημοσιεύετα
 ἡ 2α και εἰσ τὸ ἐπὶ
 μενον θὰ δημοσιει-
 θῆ ἡ 3η και τελει-
 ταῖα. Και τότε ὁ
 ἀναγνώσται θ' ἀρ-
 χίσουν νὰ τὰ συγ-
 κολλοῦν διὰ ν' ἀ-
 παρτίσουν εἰσ τὸ ἀ-
 κέραιον τὴν τεμα-
 χισθεῖσαν γελοιο-
 γραφίαν. Ἡ γελοιο-
 γραφία ἔχει τρεῖσ φι-
 γούρεσ συναφεῖσ τῆ
 μιαν πρὸσ τὴν ἄλληλιν.
 Οἱ ἀναγνώσται πρέ-
 πει νὰ προσπαθῆ-
 σουν νὰ μαγεύσουν
 ἀπὸ τὰ δημοσιεύο-
 μενα κομμάτια τὸ
 θέμα τῆσ γελοιογα-
 φίασ, διὰ νὰ διευ-
 κολυνηθοῦν ἔτσι εἰσ

τὸ ἔργον τῆσ ἀνασυγκροτῆσῶσ τῆσ. Σημει-
 τεον ὅτι τὰ κομμάτια δημοσιεύονται ἀνακα-
 τωμένα. πρέπει δὲ κατὰ τὴν συγκόλλησιν γὰ
 προσαρμόζονται ἀ-
 κριβὸσ τὸ ἑνα πρὸσ
 τὸ ἄλλο, ἀποῦ κο-
 ποῦν εἰσ τὸ σχῆμα
 που διαγράφεται ἐ-
 πὸ τῶν συντεταμη-
 μένων γραμμῶν.

Λύσει; θὰ γίνουν
 δεκτῖ μεχρὶ τῆσ 31
 Δεκεμβρίου
 Τὰ ὀνόματα δλων
 ὅσοι θὰ στελλουν
 τὴν ὀρθὴν λύσιν θὰ
 θεθοῦν εἰσ τὴν κλη-
 ρωτίδα και τὸ ἀπό-
 γυμα τῆσ ἡμέρασ
 τῆσ Πρωτοχρονιάσ
 θὰ γίνῃ ἡ κλήρωσις.
 Θὰ ἔξαχθοῦν 25 λα-
 γοῖ—ὀνόματα εἰσ
 τούσ ὁποῖουσ θὰ δο-
 θοῦν δῶρα 500 ἐν
 ἄλω δραμῶν.

Ὁ κατάλογοσ τῶν
 δῶρων τὰ ὁποῖα θὰ
 δοθοῦν θὰ δημο-
 σιευθῆ εἰσ τὸ μετα-
 προσεχῆσ φύλλον.

